

שמונה פרקים לרמב"ם (מנוקד, ללא עיצוב)

מהדורה מנוקדת, מתפרסמת
ברשות הוצאת בית אל

מחבר: רבי משה בן מימון

אמר שמואל בן-יודא אבן תבון:

אמר הרב המחבר, זכר צדיק לברכה:

הנה בארנו בפתיחת זה החבור, מה היתה הסבה בשום
המחבר זאת המסכת בזה הסדר; וזכרנו גם כן
התועלת בזאת המסכת (הקדמה לסדר זרעים). ויעדנו
פעמים רבות במה שקדם בזה החבור, לדבר בזאת המסכת
בענינים מועילים ולהאריך בה קצת אריכות (שם) - מפני
שהיא קטנה. ואף על פי שתראה מבארת וקלה להבין
ולעשות מהשכללת - אינה קלה על כל בני אדם, ואין כל
ענינה גם כן מובנים מבלי פרוש ארה, עם היותה מביאה
לידי שלמות גדולה והצלחה אמתית - ומפני זה ראיתי
להרחיב בזה המאמר. וכבר אמרו רבותינו, זכרונם לברכה,
האי מאן דבעי למקו חסידא לקים "מלי דאבות" (בבא קמא

ל א). ואין אצלנו מעלה גדולה מחסידות אלא נבואה - והיא המביאה אליה, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה: "חסידות מביאה לידי רוח הקדש" (משנה סוטה ט טו). - הנה התבאר מדבריהם, שקיום מאמרי זאת המסכת מביא לידי נבואה. והנני עתיד לבאר אמתת הדבר ההוא, מפני שהוא כולל חלק גדול מהמדות הטובות.

וראיתי להקדים קדם שאתחיל בפרוש ההלכה, פרקים מועילים; ידע מהם האדם הקדמות, ויהיו לו גם כן מבוא ומפתח במה שאני עתיד לפרש. ודע, שהדברים אשר אמר בפרקים אלו ובמה שיבא מן הפרוש, אינם דברים שבדיתים מעצמי, ולא פרושים שחדשתים. אמנם הם ענינים לקטתים מדברי חכמים במדרשות ותלמוד וזולתם מחבוריהם; ומדברי הפילוסופים גם כן הקדמונים והחדשים, ומחבורי הרבה בני אדם - ושמע האמת ממי שאמרה.

ואפשר שאביא לפעמים מאמר אחד כלו מספר המפורסם בלשוננו - ואין בכלזה רע. ואיני מתפאר במה שאמרו מי שקדם ממני - שאני כבר התודיתי בזה - ואף על פי שלא אזכיר: "אמר פלוני" - שזה אריכות אין תועלת בה. ואפשר שיהיה מביא זכרון שם האיש ההוא לחשב מי שאין לו חף: שהדבר ההוא נפסד ובתוכו רע, שלא יבינהו - ומפני זה ראיתי שלא לזכר האומר, שכונתי להועיל הקורא ולבאר לו ענינים הצפונים בזאת המסכת. ואני אתחיל עתה לזכר הפרקים אשר ראיתי להקדימם הנה לפי כונתי, והם: שמונה פרקים.

פֶּרֶק ראשון

(בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם וְלַחֲוִיתָיָהּ)

דַּע, שֶׁנֶּפֶשׁ הָאָדָם אַחַת; וַיֵּשׁ לָהּ פְּעֻלּוֹת רַבּוֹת חֲלוּקוֹת, יִקְרְאוּן קֶצֶת הַפְּעֻלּוֹת הֵּן: נִפְשׁוֹת. וַיִּחָשֶׁב בְּעֵבוֹר זֶה שֵׁשׁ לָאָדָם נִפְשׁוֹת רַבּוֹת, כִּמוֹ שֶׁחָשְׁבוּ הָרוֹפְאִים, עַד שֶׁשָּׁם רֹאשׁ הָרוֹפְאִים פְּתִיחַת סִפְרוֹ, שֶׁהַנִּפְשׁוֹת שְׁלֹשׁ: טְבָעִית, חַיּוֹנִית וְנִפְשִׁית. וּפְעָמִים שִׁיקְרָאוּ: לַחֹת וְחֻלְקִים, עַד שֶׁיֹּאמֶר: חֻלְקֵי הַנֶּפֶשׁ - וְזֶה הַשֵּׁם יַעֲשֹׂהוּ הַפִּילוֹסוֹפִים הַרְבֵּה פְעָמִים. וְאִינָם רוֹצִים בְּאִמְרָם: "חֻלְקֵי", שֶׁהֵיא מִתְחַלֶּקֶת כְּהַחֲלֵק הַגּוּפוֹת, אֲבָל הֵם מוֹנִים פְּעֻלּוֹתֶיהָ הַחֲלוּקוֹת שֶׁהֵן לְכָל הַנֶּפֶשׁ, כְּחֻלְקִים ל"כָּל" הַמַּחֲבֵר מִהַחֲלָקִים הֵּם.

וְאַתָּה יוֹדֵעַ, שֶׁתִּקְוֶן הַמַּדּוֹת הֵיא: רְפוּאַת הַנֶּפֶשׁ וְלַחֲוִיתָיָהּ. וְכִמוֹ שֶׁהָרוֹפֵא אֲשֶׁר יִרְפֵּא הַגּוּפוֹת צָרִיךְ שִׂידַע תַּחֲלָה הַגּוֹף אֲשֶׁר יִרְפָּאוּ: כָּלוֹ וְחֻלְקָיו מֵהֵם, רְצוֹנִי לוֹמֵר: גּוֹף הָאָדָם; וְצָרִיךְ שִׂידַע אֵיזָה דְּבָרִים יִחְלוּהוּ וַיִּשְׁמַר מֵהֵם; וְאֵיזָה דְּבָרִים יִבְרִיאוּהוּ וַיִּכְנֶן אֲלֵיהֶם - כֵּן רוֹפֵא הַנֶּפֶשׁ הָרוֹצֶה לְתַקֵּן מַדּוֹת הָאָדָם, צָרִיךְ שִׂידַע הַנֶּפֶשׁ וְלַחֲוִיתָיָהּ בְּכָלֶּה וְחֻלְקֶיהָ, וּמֵה יִחְלָה אוֹתָהּ וּמֵה יִבְרִיאָהּ. וּמִפְּנֵי זֶה אָמַר, שֶׁחֻלְקֵי הַנֶּפֶשׁ הֵם חֲמִשָּׁה: הֵזֵן - וְהוּא נִקְרָא: צוּמִם; וְהַמְרָגִישׁ, וְהַמְדָּמָה, וְהַמְתַּעוֹרֵר, וְהַשְׁכֵּלִי.

וְכִבֵּר הַקְּדֻמָּנוּ בְּזֶה הַפֶּרֶק, שֶׁדְּבָרֵינוּ אִינָם רַק בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם. כִּי לֹחַ הַמַּזּוֹן שִׂיזוֹן בּוֹ הָאָדָם, אִינוֹ כָּלֹחַ הַמַּזּוֹן שִׂיזוֹן בּוֹ הַסּוּס

והחמור - כי האדם נזון בחלק הזן מן הנפש האנושית;
והחמור נזון בחלק הזן מן הנפש החמורית; והנשר נזון בחלק
הזן מן הנפש אשר לה.

ואמנם יאמר על הכל: "נזון" בשתוף השם לבד, לא שהענין
בכלם אחד בעצמו. וכן יאמר על האדם ונשר בעלי חיים:
"מרגיש" בשתוף השם בלבד, לא שהרגש אשר באדם הוא
הרגש אשר בנשר בעלי החיים. ולא ההרגש אשר בזה
המין, הוא ההרגש בעצמו אשר במין אחר - אבל כלמין ומין
מאשר לו נפש, יש לו נפש אחת בלתי נפש האחר. ויתחייב
מנפש זה פעולות אלה, ומנפש זה פעולות אחרות. ואפשר
שתדמה פעולה לפעולה, ויחשב בשתי הפעולות שהן דבר
אחד בעצמו - ואין הדבר כן. והמשל בזה: שלשה מקומות
חשוכים. האחד מהם - זרחה עליו השמש והאיר; והשני -
האיר עליו הירח והאיר; והשלישי - הדלק בו הנר והאיר.
הנה כלאחד מהם נמצא בו האור; אבל סבת זה האור ופועלו
- השמש, ופועל האחר - הירח, ופועל האחר - האש. כן
פועל הרגשת האדם - הוא: נפש האדם, ופועל הרגשת
החמור - הוא: נפש החמור, ופועל הרגשת הנשר - הוא: נפש
הנשר; ואין להם ענין שיקבצם אלא בשתוף השם בלבד. והבן
זה הענין, שהוא נפלא מאד; יכשלו בו הרבה מהפילוסופים,
ויתחייבו בזה הרסקות ודעות בלתי אמתות.

ואשוב אל כונתי בסלקי הנפש, ואמר: הסלק הזן - ממנו:
הכל המושך, והמחזיק, והמעכל, והדוחה למותרות,
והמגדל, והמוליד בדומה, והמבדיל הלחות עד שיפריש

מהשצריך להזין בו, ומהשצריך לדחותו. והדברים על אלו
שבועה כחות, ומהיעשו, ואיך יעשו, ובאיזה אברים פעלתם
יותר נראית יותר נגלית, ומהמכם נמצא תמיד, ומהיכלה
מכם לזמן קצוב - זה כלו ראוי במלאכת הרפואה ואין צרך לו
בזה המקום.

והחלק המרגיש - ממנו הכחות החמשה המפרסמים אצל
ההמון: הראות, והשמע, והטעם, והריח, והמשוש - והוא
נמצא בכלשטח הגוף ואין לו אבר מיוחד, כמו שיש לארבעה
הכחות.

והחלק המדמה - הוא הכח, אשר יזכר רשומי המוחשים,
אחר העלמם מקרבת החושים אשר השיגום, וירכיב קצתם
אל קצתם, ויפריד קצתם מקצתם; ולזה ירכיב זה הכח
מנענינים אשר השיגם, ענינים אשר לא השיגם כלל ואי
אפשר להשיגם - כמו שידמה האדם: ספינת ברזל רצה
באור; ואדם שראשו בשמים ורגליו בארץ; ובהמה באלף
עינים, על דרך משל, והרבה מאלו הנמנעות ירכיבם הכח
המדמה וימציאם הדמיון. ובכאן טעו המדברים הטעות
המגנה הגדולה אשר בנו עליה פנת הטעאתם בחלקת
המחייב, והאפשר, והנמנע. שהם חשבו, או הביאו בני אדם
לחשב: כי כלמדמה - אפשר; ולא ידעו שזה הכח ירכיב
ענינים שמציאותם "נמנע", כמו שזכרנו.

והחלק המתעורר - הוא הכח, אשר בו ישתוקק ויכסף האדם
לדבר אחד, או למאסהו. ומזה הכח יבא אל פעולות: בקשת

דבר, והבריחה ממנו; ובחירת דבר אחד, או התרחק ממנו; והפעם והרצון, והפסד והגבורה, והאקזריות והרסמנות, והאהבה והשנאה, והרבה מאלו המקרים הנפשיים. וכלי זה הלחם - פלאגרי הגוף: כלם היד - על לקיחת דבר ונגיעתו; ולחם הרגל - על ההליכה; ולחם העין - על הראות; ולחם הלב - להתגבר, או לירא בעת הפסד. וכן שאר אברי הגוף הנראים והנסתרים הם ולחותיהם - כלם כלים לזה הלחם המתעורר.

והחלק השכלי - הוא הלחם הנמצא לאדם, אשר בו ישכיל ובו תהיה ההשתכלות, ובו יקנה החכמות, ובו יבדיל בין המגנה והנאה מן הפעולות. ואלו הפעולות: מהן - מעשי, ומהן - עיוני. והמעשי: ממנו - מלאכת-מחשבת, וממנו - מחשבי. והעיוני - אשר בו ידע האדם הנמצאות שאינן משתנות, כפי מה שהן עליו, והן אשר יקראו: "חכמות" סתם. ומלאכת מחשבת - הוא הלחם אשר בו ילמד המלאכות: כנגרות, ועבודת האדמה, והרפואות, והמלחות. והמחשבי - הוא הלחם אשר בו יסתכל האדם בדבר אשר ירצה לעשותו: אם אפשר לעשותו, אם לאו; ואם אפשר לעשותו, איך צריך שיעשה? - זה שעור מה שצריך שנקח מענין הנפש הנה.

ידע, שזאת הנפש האחת אשר קדם ספור לחותיה וחלקיה - היא כחומר, והשכל - לה צורה. וכשלא הגיעה לה צורה - יהיה, כאלו מציאות ההכנה שבה לקבל הצורה ההיא לבטלה, וכאלו היא מציאות הכל. והוא אמרו: "גם בלא דעת נפש לא טוב" (משלי יט ב). רצה לומר: שמציאות הנפש שלא הגיעה אליה הצורה, אבל תהיה נפש בלא דעת - לא טוב.

אבל הדברים עלהצורה, והחמר, והשכלי, והדעות כמה הן, ואיך יגיעו אליהן - אין זה מקומם, ולא יצטרך במה שנוצרה לדבר על המדות; והוא יותר ראוי ב"ספר הנבואה" אשר זכרנו. ובכאן אפסיק בזה הפרק ואתחיל באחר.

פרק שני

(בעניני כחות הנפש, ובידיעת החלק

אשר בו ימצאו המדות הטובות והרעות)

דע, שהעברות והמצוות התוריות, אמנם, ימצאו בשני חלקים מחלקי הנפש, והם: החלק המרגיש והחלק המתעורר לבד; ובשני אלו החלקים יהיו כלהעברות והמצוות. אמנם, החלק הזן והחלק המדמה - אין מצוה בו ולא עברה, שאין לדעת ולבחירה באחד משניהם מעשה כלל; ולא יוכל האדם בדעתו לבטל מעשיהם, או למעטם מפעלה אחת. הלא תראה ששני החלקים האלה, רצוני לומר: הזן והמדמה יעשו בעת השנה הפעלה המיוחדת להם. מה שאין כן בשאר כחות הנפש.

אך החלק השכלי, יש בו מבוכה. אבל אני אומר שיש בזה הכח גם-כן מצוה ועברה: לפי אמונת דעת בטלה, או אמונת דעת אמיתית; אבל אין בו מעשה שיאמר עליו שם מצוה או שם עברה סתם. ולזה אמרתי למעלה, שבשני החלקים ההם ימצאו העברות והמצוות.

אמנם המעלות - הן שני מינים: מעלות המדות ומעלות השכליות. וכנגדן שני מיני פחיתות. אמנם, מעלות השכליות הן ימצאו לחלק השכלי. מהן-החכמה, והיא: ידיעת הסבות הרחקות והקרובות, אשר ידיעת מציאות הדבר אשר יחקרו סבותיו; ומהן - השכל, אשר ממנו השכל העיוני, והוא הנמצא לנו בטבע, רצוני לומר: המשכלות הראשונות; וממנו - שכל נקנה, ואין זה מקומו. ומהן - זכות התבונה, וטוב ההבנה, והוא: לעמד עלהדבר ולהבינו מהרה בלא זמן, או בזמן קרוב. ופחיתות זה הכח - הפך אלו, או שכנגדם.

אבל מעלות המדות ימצאו לחלק המתעורר לבדו; וחלק המרגיש בזה הענין אינו רק שמש לחלק המתעורר. ומעלות זה החלק רבות מאד: בזהירות, כלומר: יראת חטא, והנדיבות והישר, והענוה, והשפלות, וההסתפקות, והוא שקראו חכמים: עשירות, באמרם: "איזהו עשיר? - השמח בחלקו" (אבות ד א). והגבורה והאמונה וזולתם. ופחיתות זה החלק - היא: לחסר מאלו, או להוסיף בהן.

אבל החלק הזן והמדמה - לא יאמר בו לא מעלה ולא פחיתות; אף יאמר: שהוא זן עלישר, או עלבלתי ישר, כמו שיאמר: איש פלוני עכילו טוב, או בטל עכילו; או נפסד דמיונו, או הוא מדמה עלישר - אין בזה לא מעלה ולא פחיתות.

וזה מה שרצינו לזכרו בזה הפרק.

פֶּרֶק שְׁלִישִׁי

(בְּחֹלִי הַנֶּפֶשׁ)

אָמְרוּ הַקְדָּמוֹנִים: כִּי יֵשׁ לִנְפֹשׁ בְּרִיאוֹת וְחָלִי, כְּמוֹ שֵׁשׁ לַגּוֹף
בְּרִיאוֹת וְחָלִי. וּבְרִיאוֹת הַנֶּפֶשׁ הֵיא: שְׁתֵּהִי תְכוּנָתָהּ וּתְכוּנַת
חִלְקֶיהָ - תְּכוּנוֹת שֶׁתַּעֲשֶׂה בָּהֶן תְּדִיר הַטּוֹבוֹת וְהַפְּעֻלוֹת
הַנָּאוֹתוֹת; וְחָלִיָּהּ הִוא: שְׁתֵּהִי תְכוּנָתָהּ וּתְכוּנַת חִלְקֶיהָ -
תְּכוּנוֹת שֶׁתַּעֲשֶׂה בָּהֶן תְּדִיר הַרְעוֹת וְהַפְּעֻלוֹת הַמַּגָּנוֹת. אֲמַנָּם,
בְּרִיאוֹת הַגּוֹף וְחָלִיו - מְלַאכֶת הַרְפּוּאוֹת תַּחְקֹר עָלֶיו. וְכְמוֹ
שְׁחֹלִי הַגּוֹף יִדְמוּ, לַהֲפֹסֵד הַרְגָּשׁוֹתֵיהֶם, בְּמַהֲשֶׁהוּא מֵר -
שֶׁהוּא מֵתוֹק, וּבְמַהֲשֶׁהוּא מֵתוֹק - שֶׁהוּא מֵר; וַיִּצְיְרוּ הַנָּאוֹת -
בְּצוּרַת בְּלִיתֵּינָאוֹת; וְתַחֲזֹק תַּאֲוָתָם וְתַרְבָּה הַנָּאֲתָם בְּעֵינֵיהֶם
שֶׁאֵין הַנָּאָה בָּהֶם כָּלֹל לְבְרִיאוֹת; וְאַפְשָׁר שִׁיְהִיָּה בָּהֶם צֶעַר:
כְּאֵכִילַת עֹפֶר וּפְחָמִים, וְהַדְּבָרִים הַעֲפֻצִּים וְהַחֲמוּצִים מְאֹד,
וְכִיּוֹצֵא בָּאֵלוֹ מִן־הַמְּזֻנוֹת אֲשֶׁר לֹא יִתְאוּ לָהֶם הַבְּרִיאוֹת, אֲבָל
יִמָּאֶסוּ אוֹתָם - כֵּן חֹלִי הַנֶּפֶשׁוֹת, רְצוֹנִי לוֹמֵר: הַרְעִים וּבַעֲלִי
מִדּוֹת הַרְעוֹת, יִדְמוּ בְּמַהֲשֶׁהוּא רַע, שֶׁהוּא - טוֹב, וּבְמַהֲשֶׁהוּא
טוֹב, שֶׁהוּא - רַע. וְהַאֲדָם הַרַע יִתְאוּהָ לְעוֹלָם הַפְּלָגוֹת, אֲשֶׁר
הֵן בְּאֶמֶת רְעוֹת, וַיִּדְמֶהּ בְּעִבּוֹר חָלִי נִפְשׁוֹ שֶׁהֵן טוֹבוֹת.

וְכְמוֹ שֶׁהַחֹלִים הַגּוֹפְנִים, כְּשִׁיִּדְעוּ חָלִים וְלֹא יִדְעוּ מְלַאכֶת
הַרְפּוּאוֹת, יִשְׁאַלּוּ הַרוֹפְאִים וַיִּדְעוּם מַהֲשֹׁצְרִיָּה לַעֲשׂוֹתוֹ,
וַיִּזְהִירוּם מִמַּהֲשִׁידְמוּהוּ עֶרֶב, וְהוּא בְּהֶפֶךְ חָלִים; וַיִּכְרִיחוּם
לִקְחַת דְּבָרִים הַנִּמְאָסִים וְהַמְרִים עַד שִׁיִּבְרִאוּ גּוֹפּוֹתָם, וַיִּשׁוּבוּ
לְבַחַר בְּטוֹב וּלְמַאֲסֵי בָּרַע - כֵּן חֹלִי הַנֶּפֶשׁוֹת, צָרִיךְ לָהֶם
שִׁישְׁאָלוֹ הַחֲכָמִים שֶׁהֵם רוֹפְאֵי הַנֶּפֶשׁוֹת וַיִּזְהִירוּם מִן־הַרְעוֹת

ההן אשר יחשבו בהן שהן טובות, וירפאו אותם במלאכה
אשר ירפאו בה מדות הנפש, אשר אזכרה בפרק שאחר זה.
אמנם, חולי הנפשות אשר לא ירגישו בחלים וידמו בו שהוא
- בריאות; או ירגישו בו ולא יתרפאו - אחריתם, מהשתהיה
אחרית החולה, כשימשך אחר הנאותיו ולא יתרפא, שהוא
ימות בלי ספק.

אבל המרגישים, והם נמשכים אחר הנאותיהם - אמרה בהן
התורה האמתית מספרת דבריהם: "כי בשררות לבי אלה,
למען ספוט הרוה אתהצמאה" (דברים כט יח). רצוני לומר:
שהוא מכון לרעות צמא והוא מוסיף לעצמו צמא. אף
עלשאינם מרגישים בדבר - אמר שלמה המלך, עליו השלום,
עליהם: "דרך איל ישר בעיניו, ושמע לעצה חכם" (משלי יב
טו). רצה לומר: שומע לעצת החכם - חכם, מפני שיודיענו
הדרך שהוא ישר באמת; לא אשר יחשבהוהוא "ישר". ואמר:
"יש דרך ישר לפניאיש, ואחריתה דרכי מות" (שם יד יב).
ואמר עוד בחולי הנפשות האלה, בהיותם בלתי יודעים
מהיזיקם ומהיועילם: "דרך רשעים כאפלה, לא ידעו במה
יכשלו" (שם ד יט). אף מלאכת רפואת הנפשות היא, כמו
שאספר בפרק הרביעי.

פרק רביעי

(ברפואות חולי הנפש)

המעשים הטובים - הם המעשים השונים, הממצעים בין שתי
קצוות ששתיהן רע: האחת מהן - תוספת, והשנית - חסרון.

והמעלות - הן תכונות נפשיות וקנינים ממצעים בין שתי
תכונות רעות: האסת מהן - יתרה, והאסרת - חסרה. מן
התכונות האלה יתחייבו הפעלות ההן. והמשל בו: הזהירות,
שהיא מדה ממצעת בין רב הפאזה ובין העדר הרגשההנאה.
הזהירות היא מפעלות הטובות; ותכונת הנפש, אשר
תתחייב ממנה הזהירות - היא מעלת המדות. אבל רב
הפאזה - הוא הקצה הראשון; והעדר הרגשההנאה לגמרי -
הוא הקצה האחרון, ושניהם רע גמור. ושתי תכונות הנפש,
אשר מהן יתחייב רב הפאזה, והיא: התכונה היתרה;
והעדרההרגשה, והיא: התכונה החסרה - שתיקן יחד
פחיתויות מפחיתויות המדות.

וכן הנדיבות - ממצעת בין הפילות והפזור; והגבורה -
ממצעת בין המסירה לסכנות ובין רף הלבב; והסלסול -
ממצע בין ההתנשאות ובין הנבלה. ופרוש סלסול - הוא: מי
שמתכבד כראוי ואינו מתנבל בדבר. וההתנשאות - היא:
שיתכבד האדם יותר מן הראוי לו. והנבלה - ידועה, והיא:
שיעשה אדם מעשים בלתי הגונים שיש בהם פחיתות הרבה
וחרפה. והנחת - ממצעת בין הקטרוג והקנטרנות, ובין רכות
הטבע, מה שקורין בלע"ז: מולד"ה והוא: מי שהוא בלא
דבור ובלא מעשה לכבדות טבעו וקר מזגו, והוא כנגד
הקטרוג שיבא מחדוד טבעו וחם מזגו. והענוה - ממצעת בין
הגאון ובין שפלות הרוח. והסתפקות - ממצעת בין אהבת
הממון ובין העצלות. וטוב-לב - ממצע בין הנבלה ויתרון טוב
הלבב (ומפני שאין למדות האלה שם ידוע בלשוננו - צריך
לפרש עניניהם, ומהשרוצים בו הפילוסופים: לב טוב -

קוראים: מי שכלכונתו להיטיב לבני אדם בגופו, ועצתו, ובממונו בכל יכלתו, בלתי ששיגהו נזק או בזיון, והוא: האמצעי. והנכל - הוא הפך זה, והוא: מי שאינו רוצה להועיל לבני אדם בדבר, אפילו במה שאין לו בו חסרון, ולא טרח, ולא נזק - והוא: הקצה האחרון. ויתרון טוב הלבב - הוא: שעושה דברים הנזכרים ב"לב טוב", ואפילו אם ישיגהו בזה נזק גדול, או בזיון, או טרח רב והפסד מרבה - והוא: הקצה הראשון). והסבלנות - ממצע בין הפסס והעדר הרגשת חרפה ובוז. ובשתפנים - ממצע בין העזות והבישנות (פרוש נראה לי מדברי רבותינו, זכרונם לברכה, שהבישן הוא אצלם: מי שיש לו רב בשת; ובשת פנים, היא הממצע - ממאמרם: "לא הבישן למד" (אבות ב ה), ולא אמרו: אין בשת פנים למד; ואמרו: "בשת-פנים לגן-עדן" (שם כ), ולא אמרו: ה"בישן" - ולזה סדרתים כה). וכן שאר המדות יצטרכו על כל פנים לשמות מנחים להם מהסכמה, שיהיו הענינים מובנים.

והרבה פעמים יטעו בני אדם באלו הפעולות ויחשבו אחד מהקצוות - טוב ומעלה ממעלות הנפש. פעמים יחשבו הקצה הראשון - טוב, כמו שיחשבו המסירה לסכנות - מעלה, ויקראו המוסרים עצמם לסכנות: גבורים; וכשיראו מי שהוא בתכלית זאת המדה, רצוני לומר: שמוסר עצמו לסכנות ומוסר עצמו למיתה בכוונה, ופעמים ינצל במקרה - יחשיבוהו בזה ויאמרו עליו שהוא: גבור. ופעמים יחשבו הקצה האחרון שהוא טוב, ויאמרו עלפחות הנפש - שהוא: סבלן; ועלהעצל - שהוא: שמח בחלקו; ועלנעדר

הַרְגֵּשׁהֲנָאוֹת לַעֲבִיטִבְעוּ - שֶׁהוּא: נִזְהָר, כְּלוּמַר: יִרְאֲחֻטָּא.
וְעַל־זֶה הַמִּין מִן־הַטְּעוֹת יִחְשְׁבוּ גַם-כֵּן הַפְּזוּר וְיִתְרוֹן־טוֹבֵהֶלֶב
מִן־הַפְּעֻלוֹת הַטּוֹבוֹת - וְזֶה כָּלֹּ טְעוֹת. וְאַמֶּנּוּם יִשְׁבַּח בְּאַמֶּת
הַמִּמְצֵעַ, וְאַלְיוּ צְרִיחַלְאֲדָם שִׁיכּוֹן וְיִשְׁקַל פְּעֻלוֹתָיו כָּלֵם תָּמִיד עַד
שִׁיתִּמְצָעוּ.

וְדַע" שֶׁאַלּוֹ הַמַּעֲלוֹת וְהַפְּחִיתוּת אֲשֶׁר לַמַּדּוֹת לֹא יִגִּיעוּ וְלֹא
יִתְיָשְׁבוּ בִּנְפֶשׁ, רַק בְּכָפַל הַפְּעֻלוֹת הַבָּאוֹת מִן־הַמַּדָּה הַהִיא
פְּעָמִים רַבּוֹת וּבְזֶמֶן אֶרֶךְ וְהַרְגִּילוֹת בָּהֶן. וְאַם הָיָה הַפְּעֻלוֹת
הֵהָן טוֹבוֹת, יִהְיֶה הַמַּגִּיעַ לָנוּ מֵהֶן - מַעֲלָה; וְאַם הָיָה רָעוֹת,
יִהְיֶה הַמַּגִּיעַ לָנוּ מֵהֶן - פְּחִיתוּת. וּמִפְּנֵי שֶׁאֵין אָדָם בְּטִבְעוֹ
בְּתַחֲלַת עֲנִינוֹ בַּעַל מַעֲלָה, וְלֹא בַּעַל חֲסָרוֹן - כְּמוֹ שֶׁנִּבְאָר
בַּפֶּרֶק הַשְּׁמִינִי - וְהוּא יִרְגִּיל בְּלֹא סֶפֶק פְּעֻלוֹת מַקְטִנּוֹתוֹ, כִּפִּי
מִנְהֵג קְרוֹבִיו וְאַנְשֵׁי אֶרֶצוֹ. וְאַפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה הַפְּעֻלוֹת הֵהָן
מִמְצָעוֹת, וְאַפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה מוֹתִירוֹת, אוֹ מַחֲסָרוֹת, כִּפִּי שֶׁסִּפְּרָנוּ,
וְתִהְיֶה נֶפֶשׁוֹ חוֹלָה - רֹאִי שֶׁיִּלְכוּ בְּרַפּוּאָתוֹ כְּדֶרֶךְ רַפּוּאֹת
הַגּוֹיֹפּוֹת בְּשָׁוָה: כֶּשֶׁם שֶׁהַגּוֹף, כִּשְׂיָצָא מִשּׁוּיָּו נִרְאָה אֶל אֵיזָה
צַד נָטָה וַיֵּצֵא, וְנַעֲמֵד כְּנִגְדּוֹ בְּהַפְּכוֹ, עַד שֶׁיִּשׁוּב אֶל הַשּׁוּי.
וְכִשְׂיִשְׁתַּנָּה, נִסְלַק יְדִינוֹ מִן הַהַפּוֹךְ וְנִשׁוּב לַעֲשׂוֹת לוֹ מַה
שֶׁיַּעֲמִידֵהוּ עַל שׁוּיָּו - כֵּן נַעֲשֶׂה בַּמַּדּוֹת בְּשָׁוָה. וְהַמֶּשֶׁל בּוֹ:
כִּשְׁנִרְאָה אָדָם שֶׁהִיתָה לוֹ תִּכּוּנָה בִּנְפֶשׁוֹ וְחֲסָר בָּהּ נֶפֶשׁוֹ
מִכְּלִטוּבָה לְרַב הַפִּילוֹת - וְזוֹ פְּחִיתוּת מִפְּחִיתוּת הַנֶּפֶשׁ;
וְהַפֶּעַל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂהוּ - מִפְּעֻלוֹת הָרַע, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ בְּזֶה
הַפֶּרֶק. וְכִשְׁנִרְצָה לְרַפּוּאָת זֶה הַחֲלִי, לֹא נִצְוָהוּ לְהַרְגִּיל
בְּנִדְיבוֹת- שִׁזְהוּ, כְּמוֹ שֶׁיִּרְפָּא מִי שֶׁיִּגְבֵּר עָלָיו הַחֵם בְּדַבָּר
הַמִּמְצֵעַ הַשָּׁוָה, שֶׁלֹּא יִבְרִיאֵהוּ מַחֲלִיו; אֲבָל צְרִיךְ שֶׁנִּבְיָאֵהוּ

לפזר, ויכפל מעשה הפזור פעם אחר פעם פעמים רבות, עד שתסור מנפשו התכונה המסיבת לכליות, ויהיה קרוב להגיע אל תכונת הפזור - ואז נסלק פעולות הפזור, ונצוהו להתמיד על פעולות הנדיבות וישקד עליהן: לא יותר ולא יחסר.

וכן כשנראהו מפזר - נצוהו לעשות פעולות הפילות ולשנותן; אבל לא ישנה פעל הפילות פעמים רבות כשנותו פעל הפזור. וזה החדוש הטוב - הוא סדר הרפואה וסודה, והוא: ששוב האדם מן הפזור לנדיבות - יותר קל יותר קרוב, משובו מן הפילות לנדיבות. וכן שוב נעדר הרגשת ההנאה נזהר וירא חטא - יותר קל יותר קרוב לשוב, משוב בעל התאווה נזהר. ולזה נכפל על בעל התאווה פעלת העדר ההנאה, יותר משנכפל על העדר ההרגשות פעלת התאווה; ונחייב על רהל לב מסירת עצמו לסכנות, יותר משנחייב המוסר עצמו לסכנות רכות הלב; ונרגיל הנבל ביתרון טוב הלב, יותר משנרגיל מי שישלו יתרון לב טוב בנבלה - זהו סדר רפואות המדות וזכרהו.

ולזה הענין לא היו החסידים מניחים תכונות נפשיותיהם תכונה הממצעת בשוה - אף היו נוטים מעט לצד היתר, או החסר, על דרך הסיג והשמירה. רצוני לומר, על דרך משל: שהיו נוטים מן הזהירות - לצד העדר הרגשה הנאה מעט; ומן הגבורה - לצד מסירות נפש בסכנות מעט; ומטוב הלבב - לצד יתרון טוב הלבב מעט; ומן הענוה - לצד שפלות הרוח מעט, וכן בשאר הענינים. ואל זה הענין רמזו באמרום: "לפנים משורת הדין" (ברכות ז א).

אבל מה שעשו אותם החסידים בקצת הזמנים, וקצת המקומות, וקצת אנשים מהם גם כן מנטות אחר הקצה האחד: בצום, וקום בלילות, והנחת אכילת בשר ושתית יין, והרחקת הנשים, ולבש הצמר והשער, ושכונת ההרים, והתבודד במדברות - לא עשו דבר מזה אלא על־דֶּרֶךְ רפואות, כמו שזכרנו. ולהפסד אנשי המדינה גם כן: כשיראו שהם נפסדים בחברתם וראות פעולותיהם, עד שיפסדו מהפסד מדותיהם בעבורם - ועל כן ברחו להם למדברות ולמקום שאין שם אדם רע. כמאמר ירמיה הנביא, עליו השלום: "מיתגני במדבר מלון ארחים ואעזבה את עמי ואלכה מאתם, כי כלם מנאפים עצרת בגדים" (ירמיה ט א). וכאשר ראו הכסילים שהחסידים עשו אלה הפעולות ולא ידעו כונתם, חשבו שהן טובות וכונו אליהן, בחשבם שיהיו כמוֹתם. ויענו אתגופתם בכלמיני ענוי, ויחשבו שהם קנו לעצמם מעלה ומדה טובה וישעשו טובה, ושבזה יתקרב האדם לשם - כאלו השם יתברך שונא הגוף ורוצה לאבדו. והם לא ידעו שאלו הפעולות רע, ושבִּכֵּן תגיע פחיתות מפחיתות הנפש. ואין להמשיכם אלא לאיש שאינו יודע במלאכת הרפואות, כשיראה בקיאים מהרופאים שהשקו חולים נוטים למות סמים הנקראים בערבית: שחם, חנטל ומחמדה, ובלע"ז - קולוקינטידא ואשקמוניא; והצבר, ובלע"ז - אלואי וכיוצא בהם; ופסקו מהם המזון, ונרפאו מסל'ם ונמלטו מן המנות הצלה גמורה - ואמר הסכל ההוא: אחר שאלו הדברים מרפאים מן החלי, כלשכן שיעמידו הבריא עלבריאותו, או יוסיפו כח. והתחיל לקחת אותם תמיד

ולתנהג בהנהגות החולים, שהוא יחלה בלא ספק - כן הם חולי הנפשות אלו בלא ספק בלקחם הרפואות עלהבריות.

וזאת התורה התמימה המשלמת אותנו, כמו שהעיד עליה יודעה: "תורת ד' תמימה משיבת נפש, עדות ד' נאמנה מחכימת פתי" (תהלים יט ח) - לא זכרה דבר מזה. ואמנם כונה להיות האדם טבעי הולך בדרך האמצעי: יאכל מהשניש לו לאכל - בשווי, וישתה מהשניש לו לשתות - בשווי, ויבעל מהשמתר לו לבעל - בשווי, וישכן במדינות בישר ובאמונה; לא שישכן במדבריות ובהרים, ולא שילבש הצמר והשער, ולא שיענה גופו. והזהירה מזה, לפי מהשבא בקבלה. נאמר בגזיר: "וכפר עליו מאשר חטא על הנפש" (במדבר ו יא). ואמרו רבותינו, זכרונם לברכה: "וכי עלאיזה נפש חטא זה? - אלא על שצער עצמו מוהיין. והלא דברים קלזחמר: מהזה שצער עצמו מוהיין - צריך כפירה, המצער עצמו מכלדבר ודבר עלאחת כמה וכמה" (תענית יא א).

ובדברי נביאינו וחסמי תורתנו ראינו, שהיו מכונים על השווי ושמירת נפשם וגופם, על מהשתחייבם התורה. וענה השם יתברך עליד נביאו למי ששאל לצום יום אחד בעולם אם יתמיד אם לאו, והוא אמרם לזכריה הנביא: "האבקה בחדש החמשי, הנזר כאשר עשיתי זה כמה שנים?" (זכריה ז ג) וענה אותם: "כיצמתם וספוד בחמישי ובשביעי וזה שבועים שנה, הצום צמתני אני? וכי תאכלו וכי תשתו הלוא אתם האכלים ואתם השתים" (שם ה-ו). ואחר-כך צוה אותם בישר ובמעלה לבד, לא בצום, והוא אמרו להם: "כה אמר ד'

צבאות לאמר: משפט אמת נשפטו, וחסד ורחמים עשו איש את אחיו; ואלמנה ויתום, גר ועני אל תעשוקו, ורעת איש אחיו אל תחשבו בלבבכם" (שם ט-י). ואמר אסרקה: "כה אמר ד' צבאות: צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמעדים טובים, והאמת והשלום אהבו" (שם ח יט). ודע, שה"אמת" - הן המעלות השכליות, מפני שהן אמתיות לא ישתנו, כמו שזכרנו בפרק השני; וה"שלום" - הן מעלות המדות, אשר בהן יהיה השלום בעולם.

ואשוב אל כונתי. שאם יאמרו אלו המתדמים באמות מאנשי תורתנו - שאני מדבר אלא בהם - שהם אינם עושים מהשעושים אותו: מהטריחות גופותם, ופסוק הנאותיהם, אלא עלדרך הלמוד לכחות הנפש, כדי שיהיו נוטים אל הצד האחר מעט, כפי מה שבארנו בזה הפרק, שראוי שיהיה האדם כן - זוהי טעות מהם, כאשר אבאר. וזהו: שהתורה לא אסרה מהשאסרה, ולא צוה מהשצוה - אלא מפני זאת הסבה, רצוני לומר: כדי שנתרחק מן הצד האחד יותר עלצד ההרגל. שאסור המאכלות האסורות כלן, ואסור הבעילות האסורות, והאזהרה עלהקדשה, ומהשהצריך בכתבת אשה וקדושיה, ועם כל זה אינה מתרת תמיד, אבל תאסר בעת הנדות והלדה, ועם כל זה גזרו רבובינו, זכרונם לברכה, למעט המשגל ומנעוהו ביום, כמו שבארנו בסנהדרין - זה כלו, אמנם, צונו השם יתברך להתרחק מקצה רב התאוה רחוק גדול, ולצאת מן המצוע אל צד העדר הרגשת ההנאה מעט, עד שתתחייב ותתחזק בנפשותינו תכונת הזהירות.

וכן כל מה שבתורה: כנתינת המעשרות, והלקט, והשכחה, והפאה, והפרט, והעוללות, ודין שמטה ויובל, והצדקה "די מחסורו" (דברים טו ח) - זה כלו קרוב מיתרון טוב לבב, עד שנתרחק מקצה הנבלה רחוק גדול ונתקרב לקצה יתרון טוב לבב, עד שיתחזק לנו "לב טוב". ובזאת הבחינה בחן רב המצוות, תמצאן כלן שהן מלמדות ומרגילות כחות הנפש. כמו שאסרה הנקימה והנטייה וגאלת הדם, באמרו: "לא תקום ולא תטר" (ויקרא יט יח); "עזבת עזב" (שמות כג ה); "הקם תקים עמו" (דברים כב ד) - עד שיחלש כח הכעס והרגז. וכן "השב תשיבם" (שם שם א) - עד שתסור תכונת הכילות. וכן: "מפני שיבה תקום והדרת פני זקן" (ויקרא יט לב); "כבד את אביך ואת אמך" (שמות כ יב); "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך" (דברים יז יא) - עד שתסור תכונת העזות ותגיע תכונת הבשת. ואחר כך הרחיק מן הקצה האחרון, רצוני לומר: רב הבשת. ואמר: הוכח תזכיר את עמיתך (ויקרא יט יז); לא תגורו מפני איש (דברים א יז) - עד שיתסור רב הבשת גם כן וישאר בדרך האמצעי. וכשיבא האיש הסכל בלא ספק וישתדל להוסיף על אלו הדברים, כמו: שיאסר המאכל והמשתה, מוסף על מה שצאסר מן המאכלים; או יאסר הזוג יותר על מה שצאסר מן הבעילות; ויתן כל ממונו לעניים או להקדש, מוסף על מה שבתורה על ההקדשות ועל הצדקות, ועל הערכים - יהיה עושה מעשה הרעים והוא לא ידע, ויגיע אל הקצה האחר ויצא מן המצוה לגמרי. ולחכמים בזה הענין דבר, לא שמעתי כלל יותר נפלא ממנו, והוא בגמרא דבני מערבא בפרק התשיעי מנדרים,

דבר בגנות המקבילים על עצמם שבועות ונדרים עד שישארו
כעין אסורים. אמרו שם בזה הלשון: "אמר רב אידי בשם רבי
יצחק: לא דיך במהשאסרה תורה, אלא שאתה אוסר עליך
דברים אחרים?" וזה הענין שזכרנו בשוה בלא תוספת ובלא
חסרון.

הנה התבארלך מכל מהשזכרנוהו בזה הפרק: שצריך לכוון
אל הפעולות הממצעות, ושלם יצא מהן אלקצה מן הקצוות -
אלא עלצד הרפואות ולעמד כנגדו בהפך. כמו שהאדם
היודע במלאכת הרפואות, קשיראה מזגו שנשתנה מעט
שנוי, לא ישכח ולא יניח החלי להתחזק עד שיצטרף אל
רפואה חזקה בתכלית; וכשידע שאבר מאבריו חלוש, ישמרו
תמיד ויתרחק מדברים המזיקים לו ויכוון למהשיועילהו, עד
שיבריא האבר ההוא, או עד שלא יוסיף חלשה - כן האדם
השלם צריך לו שיזכר מדותיו תמיד, וישקל פעלותיו, ויבחן
תכונות נפשו יום יום. וכלמהשיראה נפשו נוטה לצד קצה
מן הקצוות, ימהר ברפואה ולא יניח התכונה הרעה להתחזק
בשנותו מעשה רע, כמו שזכרנו. וכן ישים לנגד עיניו המדות
הפחותות אשר לוויןשתדל לרפאתם תמיד, כמו שזכרנו -
שאיאפשר לאדם מבלתי חסרון. שהפילוסופים כבר אמרו:
"כבד הוא ורחוק שימצא מי שהוא בטבע למעלות כלן, ר"ל:
למעלות המדות ולמעלות השכליות, מזמן ומוכן". אבל
בספרי הנביאים נמצא זה בהם הרבה. אמר: הן בעבדיו לא
יאמין ובמלאכיו ישים תהלה (איוב ד יח); ומהיצדק אנוש
עמאל, ומהיזקה ילוד אשה (שם כה ד). ושלמה המלך, עליו
השלום, אמר סתם: כי אדם אין צדיק בארץ, אשר יעשהטוב

ולא יחטא (קהלת ז כ). ואתה יודע שאדון הראשונים
והאחרונים: משה רבנו, עליו השלום, כבר אמר אליו
השם יתברך: יען לאהאמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל
(במדבר כ יב); על אשרמרתם אתפי למי מריבה (שם כד);
על אשר לאקדשתם אותי בתוך בני ישראל (דברים לב נא).
וחטאו, עליו השלום, הוא: שנטה לצד אחד מן הקצוות
ממעלת המדות, והיא: הסבלנות. כאשר נטה לצד הרגזנות
באמרו: שמעונא המרים (במדבר כ י), דקדק עליו
השם יתברך: שיהיה אדם כמוהו כועס לפני עדת ישראל
במקום שאין ראוי בו הכעס? וכיצא בזה בדין האיש ההוא -
חלול השם הוא. מפני שמתנועותיו ומדבריו כלם למדים,
והיו מקוים להגיע בהם אל הצלחת העולם הזה והעולם הבא
- ואיך יראה בו הכעס, והוא מפעלות הרע, כמו שבארנו, ולא
יבא כי אם מתכונות רעות מתכונות הנפש. אבל אמרו בענין:
"מרתם אתפי" - הוא כמו שאבאר, והוא: שלא היה מדבר
עם סכלים, ולא עם מי שאין לו מעלה; אבל עם אנשים
שהקטנה שבנשיהם היתה פחזקאל בובוזי, כמו שזכרו
החכמים, וכלמהשיאמר או יעשה יבחנוהו. וכאשר ראוהו
שכעס, אמרו: שהוא, עליו השלום, ודאי אין לו פחיתות מדה,
ולוא שהיה יודע שהשם יתברך כעס עלינו בבקשת המים
ושאנחנו הכעסנוהו, יתברך, לא היה כועס - ואנו לאמצינו
שהשם יתברך כעס בדברו אליו בזה הענין, אבל אמר: קח
אתהמטה והקהל את העדה וגו' (במדבר כח).

והנה יצאנו מכוונת השער; אבל התרנו ספק מספקי התורה,
שאמר בו דברים רבים, ונשאל פעמים רבות: "איזה חטא

חטא"? וראה מהשנאמר בו ומהשאמרנו בו אנחנו - והאמת
תעשה דרכה.

ואשוב אל כונתי: כי כשיהיה האדם שוקל פעלותיו תמיד
ומכון אל אמצעותם, יהיה במדרגה עליונה ממדרגת בני
אדם, ובזה יתקרב אל השם יתברך וישיג אל טובו - וזה
הדרך השלם שבדרכי העבודה. וכבר זכרו החכמים, זכרונם
לברכה, זה הענין וכתבו עליו ואמרו: כלהשם ארחותיו
ומשגים בהם - זוכה ורואה בישועתו של הקדוש ברוהווא,
שנאמר: ושם דרך ארצנו בישע אלהים (תהלים נ כג). אל
תקרי "ושם", אלא "ושם". וה"שימה" - היא השעור והסברא.
זה הענין אשר פרשנו בזה הפרק כלו בשוה, וזהו שעור
מהשראינוהו שצריך בזה הענין.

פרק חמישי

(בהשתמש האדם בכחות הנפש לצד תכלית אחת)

צריך לאדם שישעבד כחות נפשו כלם לפי הדעת, כפי
מהשהקדמנו בפרק שלפני זה. וישים לנגד עיניו תמיד
תכלית אחת, והיא: השגת השם יתברך, כפי יכלת האדם
לדעת אותה. וישים פעלותיו כלן: תנועותיו ומנוחותיו
וכלדבריו מביאים לזו התכלית, עד שלא יהיה בפעלותיו דבר
מפעל ההכל, רצוני לומר: פעל שלא יביא אל זאת התכלית.
והמשל בו: שישים הכונה באכילתו ובשתיתו, ומשגלו, ושנתו
ויקיצתו, ותנועותו ומנוחתו - בבריאות גופו לבד. והכונה
בבריאות גופו - שתמצא הנפש כלים בריאים ושלמים לקנות

החכמות וקנות מעלות המדות ומעלות השכליות עד שגיע לתכלית ההיא.

ועלֹה ההקש לא תהיה אז כֹּנֶתוֹ אֶל ההנאה לְבַד עד שִׁיבְחָר מִןהמזון והמשֶׁתֶּה הערב, וכן בְּשֶׁאֵר ההנהגות - אֲבָל יִכּוֹן אֶל המועיל. וְכִשִּׁיזְדַּמֵּן שִׁיְהִיָּה עֶרֶב - יְהִיָּה; וְכִשִּׁיזְדַּמֵּן שִׁיְהִיָּה בִּלְתִּי עֶרֶב - יְהִיָּה. או יִכּוֹן אֶל הערב על דֶּרֶךְ חֲכָמַת הרפואה: כְּמִי שֶׁחִלְשָׁה תִּאֲוָתוֹ לִמְאָכֶל - יַעֲרֶה בְּמִזְוֹנוֹת הַמִּתְבָּלִים הָעֶרְבִים שֶׁנֶּפֶשׁ הָאָדָם מִתְאַוָּה לָהֶם. וְכֵן מִי שֶׁהִתְעוֹרָרָה עָלָיו מְרָה שְׁחוּרָה - יִסִּירָה בְּשִׁמְיעַת הַנְּגוּנִים, וּבְמִינֵי זֶמֶר, וּבְטִיּוֹל הַגָּנוֹת, וּבְבִנְיָנִים הַנָּאִים, וְחִבְרַת הַצּוּרוֹת הַיְּפוֹת וְכִיזָא בָּהֶם מִמֶּהשִּׁיֶּרְחִיב הַנֶּפֶשׁ, וְיִסִּיר חֲלִי הַמְּרָה הַשְּׁחוּרָה מִמֶּנּוּ. וְהַכֹּנֶה בְּכֻלָּהּ - שִׁיבְרִיא גּוֹפּוֹ. וְתִכְלִית הַכֹּנֶה בְּבְרִיאוֹת גּוֹפּוֹ - לִקְנוֹת חֲכָמָה. וְכֵן כִּשִּׁיִּתְעַסֵּק לִקְנוֹת מִמּוֹן - תִּהְיֶה תִּכְלִית כֹּנֶתוֹ בְּקִבּוּצוֹ, שִׁיזְצִיאֻ בְּמַעֲלוֹת וְשִׁימְצָאוּ לְחוּשֵׁי גּוֹפּוֹ וְלִהְמַשִּׁיךְ מְצִיאוֹתוֹ, עַד שִׁישִׁיג וְיִדַּע מִהֵשֵׁם־תִּבְרָךְ מִהַשְּׂאֵפֶשֶׁר לִדְעָתוֹ.

ועל זה ההקש יש למלאכת הרפואות מבוא גדול מאד במעלות השכליות והמדות ובידיעת השם־תִּבְרָךְ, וּבְהִגִּיעַ אֶל ההצלחה האמתית. וְיִהְיֶה לַמּוֹדָה וּבִקְשָׁתָה עֲבוּדָה מִן הָעֲבוּדוֹת הַגְּדוֹלוֹת, וְלֹא תִהְיֶה אֵז כְּאֲרִיגָה וְכִנְגֵרוֹת. כִּי בִּה נִשְׁעַר פְּעֻלוֹתֵינוּ, וְיִשׁוּבוּ פְּעֻלוֹת אֲנוּשִׁיּוֹת מְבִיאוֹת אֶל הַמַּעֲלוֹת האמתיות. כִּי הָאָדָם שִׁיבָא וְיֹאכֵל מִזֶּן עֶרֶב אֶל הַסֶּה, טוֹב הָרִים שֶׁנֶּפֶשׁ אָדָם מִתְאַוָּה לוֹ, וְהוּא מְזִיק לוֹ; וְאֶפְשָׁר שִׁיְהִיָּה סָבָה לְחֲלִי קָשָׁה, או לְמִיתַת פְּתָאם - זֶה וּבְהִמּוֹת אֲצִלִּי שׁוּיִן.

ואין זה פעל האדם, מאשר הוא אדם בעל שכל; אמנם הוא פעל אדם מאשר הוא חי, נמשל כבהמות נדמו. ואמנם יהיה פעל אנושי, כשיאכל המועיל לבד. ופעמים יניח הערב ויאכל הנמאס, כפי בקשת המועיל - וזה פעל לפי הדעת, ובזה נבדל האדם בפעולותיו מזולתו. וכן כשיבעל כשיתאנה, מבילתי שישמר הנזק והתועלת - יש לו זה הפעל מאשר הוא בעל חי, לא מאשר הוא אדם.

ואפשר שתהיה הנהגתו כלה לפיהמועיל, כמו שזכרנו, אלא שישים התכלית: בריאות גופו ושלמותו מהחללים לבד - ואין זה חסיד. כי כמו שבחר זה הנאת הבריאות, בחר זה האחר הנאת המאכל, או הנאת המשגל - וכלם אין תכלית אמתית לפעולותם; אבל הנכון: שישים תכלית כל מה שיתעסק בו בבריאות גופו והמשק מציאותו על השלמות, כדי שישארו כלי כחות נפשו - אשר הם אברי הגוף - שלמים; ותתעסק נפשו מבלי מונע במעלות המדות ובמעלות השכליות. וכן כלמה שילמדהו מן החכמות ומן הדעות שישגי. מה שהוא מהן דרך לתכלית ההיא - אין בו דין ודברים; ומה שאין בו תועלת בתכלית ההיא: כשאלת החשבון, וספר החרוטים והתחבולות, ולהרבות משאלות אל-הנדסה, ומשיכת המשקלים, והרבה כיוצא באלו - תהיה הכונה בהם לחדד השכל ולהרגיל כח השכלי בדרכי המופת, עד שיגיע לו לאדם קנין ידיעת ההקש המופתי מזולתו, ויהיה לו זה הדרך שיגיע בו לידיעת אמתת מציאות השם יתברך. וכן בדברי האדם כלם: אין צריך שידבר בהם אלא במה שיביא לנפשו בו תועלת, או ירחיק הזק מנפשו, או מגופו; או בחכמה, או

במעלה; בשבח מעלה, או מעלה; או לגנות גנות, או מגנה.
כי קללת בעלי הספרונות וזכרם לגנות - אם יהיה הכונה בו
לחסרם אצל בני אדם, עד שיתרחקו מהם ולא יעשו
כמעשיהם - הוא דבר מחיב, והיא מעלה. הלא תראה אמרו
יתברך: כמעשה ארץמצרים אשר ישבתםבה לא תעשו
(ויקרא יח ג). וספור הסדומים וכלמהשבא במקרא מספור
גנות בעלי הספרונות וזכרם לגנאי, ושבח הטובים והגדלתם
- אין הכונה בו רק מהשזכרתי לה: עד שימשכו בני אדם
אחרי הדרכים הטובים האלה, ויתרחקו מדרכי הרעים ההם.
וכשישם האדם כונתו אל זה הענין, יבטל מפעלותיו ויחסר
ממאמריו הרבה מאד. כי מי שיכון אל זה הענין - לא יתעורר
לפתח הפתלים בזהב, או לעשות רקום זהב בבגדיו הנאים.
האלהים! אם לא יכון בזה להרחיב נפשו כדי שתבריא וירחיק
ממנה חליה, עד שתהיה בהירה זכה לקבל החכמות. והוא
אמרם, זכרונם לברכה: "דירה נאה, ואשה נאה, ומטה
מצעת לתלמידי חכמים". כי הנפש תלאה ותעכר המחשבה
בהתמדת עיין הדברים העכורים, כמו שילאה הגוף בעשותו
המלאכות הכבדות עד שינוח וינפש, ואז ישוב למזגו השוה -
כן צריכה הנפש גם כן להתעסק במנוחת החושים בעיון
לפתוחים ולענינים הנאים, עד שתסור ממנה הלאות. כמו
שאמרו: "כי הוה חלשי רבנן מגרסיהו הוה אמרי מלתא
דבדיחותא". ויחשב שעלזה הצד - לא יהיו אלה רעות ולא
מעשה הבל, רצוני לומר: עשיית הפתוחים והציורים בבגדים
ובכלים ובבגדים.

ודע, שזאת המדרגה היא מדרגה עליונה מאד וחמורה, לא ישיגוה אלא מעט מזער ואחר הרגל גדול. וכשיזדמן מציאות האדם שזה ענינו - איני אומר שהוא למטה מן הנביאים. רצוני לומר: שישמש כחות נפשו כלם וישים תכליתם - ידיעת השם יתברך לבד; ולא יעשה מעשה קטן או גדול, ולא ידבר דבר - אלא שהפעל ההוא, או הדבר ההוא מביא למעלה, או למה שמביא אלמעלה. והוא יחשב ויסתכל בכלפעל ותנועה ויראה אם יביא אל התכלית ההיא, או לא יביא - ואז יעשהו.

וזהו אשר בקש ממנו יתברך שנקבן אליו, באמרו: ואהבת את ד' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך. רצה לומר: בכל חלקי נפשך - שתעשה תכלית כל חלק ממנה תכלית אחת והיא: לאהבת השם יתברך. וכבר הזהיר הנביא, עליו השלום, עלזה גם כן ואמר: בכל דרכיך דעהו (משלי ג ו), ופרשו החכמים, זכרונם לברכה, ואמרו: "אפילו לדבר עברה". ורצונם לומר: שתשים לפעל ההוא תכלית, והיא - האמת, אף-על-פי שיש בו עברה מצד אחד. וכבר כללו החכמים, זכרונם לברכה, זה הענין כלו בקצרה במלות מועטות מורות עלזה הענין הוראה שלמה מאד, עד כשאתה תבחן המלות, איך ספרו זה הענין הגדול והעצום כלו, אשר חברו בו חבורים ולא השלימוהו - תדע שנאמר בלח אלהים בלא ספק, והוא אמרם בצואותיהם: "וכל מעשיך יהיו לשם שמים". וזהו הענין אשר בארנוהו בזה הפרק; וזהו שעור מה שראינוהו ראוי לזכרו הנה, לפי זאת ההקדמה.

(בְּהִפְרֹשׁ אֲשֶׁר בֵּין הַחֲסִיד הַמַּעֲלָה וּבֵין הַכּוֹבֵשׁ אֶת

יִצְרוֹ וְהַמוֹשֵׁל בְּנַפְשׁוֹ)

אָמְרוּ הַפִּילוֹסוֹפִים: שֶׁהַמוֹשֵׁל בְּנַפְשׁוֹ - אֶפְעֵלְפִי שְׁעוֹשָׂה
הַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים וְהַחֲשׂוֹבִים - הוּא עוֹשֶׂה אוֹתָם וְהוּא
מִתְאַוֶּה אֶל הַפְּעֻלּוֹת הַרְעוֹת וְנִכְסֵף אֲלֵיהֶן וַיִּכְבֹּשׁ אֶת־יִצְרוֹ;
וַיַּחֲלֶק עָלָיו בַּפְּעֻלּוֹתָיו, עַל מַה שִׁיעִירוּהוּ אֵלָיו כַּחוֹתָיו וְתַאֲוָתוֹ
וְתִכּוֹנֶת נַפְשׁוֹ. וַיַּעֲשֶׂה הַטּוֹבוֹת - וְהוּא מַצְטַעַר בַּעֲשִׂיתָם וְנִזְזֶק.
אֲבָל הַחֲסִיד - הוּא שֶׁנִּמְשָׁךְ בַּפְּעֻלָּתוֹ אַחֵר מַה שֶׁתַּעֲרֶהוּ
תַּאֲוָתוֹ וְתִכּוֹנָתוֹ; וַיַּעֲשֶׂה הַטּוֹבוֹת - וְהוּא מִתְאַוֶּה וְנִכְסֵף אֲלֵיהֶן.
וּבְהִסְכָּמָה מִן הַפִּילוֹסוֹפִים: שֶׁהַחֲסִיד יוֹתֵר חָשׁוּב וַיּוֹתֵר שָׁלֵם
מִן הַמוֹשֵׁל בְּנַפְשׁוֹ. אֲבָל אָמְרוּ: שֶׁהַמוֹשֵׁל בְּנַפְשׁוֹ כְּחֲסִיד
בְּעִנְיָנִים רַבִּים; וּמַעֲלָתוֹ לְמִטָּה מִמֶּנּוּ בְּהִכָּרַח, לְהִיּוֹתוֹ מִתְאַוֶּה
לַפֶּעַל הַרַע - וְאֶף-עַל-פִּי שְׁאִינוֹ עוֹשֶׂה אוֹתוֹ - מִפְּנֵי שֶׁתִּשְׁוֹקֶתוֹ
לְרַע הִיא תִּכּוֹנָה רָעָה בְּנַפְשׁוֹ. וַיִּכְבֹּר אָמַר שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ, עָלָיו
הַשְּׁלוֹם, כִּי־צָא בָּזָה: נָפֶשׁ רָשָׁע אֵינָהּ רָע (מִשְׁלִי כֹא י). וְאָמַר
בְּשִׁמְחַת הַחֲסִיד בְּמַעֲשֵׂה הַטּוֹב, וְהַצְטַעַר מִי שְׁאִינוֹ צָדִיק
בַּעֲשִׂיתָהּ, זֶה הַמַּאֲמָר: שֶׁמִּחָה לְצָדִיק עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וּמִחֲתָה
לַפְּעֻלִי אֲוֹן (שֵׁם כֹּא טו). זֶהוּ הַנִּרְאָה מִדְּבַר הַנְּבִיאִים נְאוּת
לְמַה שֶׁזָּכְרוּהוּ הַפִּילוֹסוֹפִים.

וְכַאֲשֶׁר חִקְרָנוּ דְּבַר חֲכָמִים בָּזָה הָעִנְיָן נִמְצָא לָהֶם:
שֶׁהַמִּתְאַוֶּה לַעֲבֻרוֹת וְנִכְסֵף אֲלֵיהֶן - הוּא יוֹתֵר חָשׁוּב וַיּוֹתֵר
שָׁלֵם, מֵאֲשֶׁר לֹא יִתְאַוֶּה אֲלֵיהֶן וְלֹא יִצְטַעַר בְּהִנָּחֶתָן; עַד
שֶׁאָמְרוּ: שֶׁכָּל אֲשֶׁר יִהְיֶה הָאָדָם יוֹתֵר חָשׁוּב וַיּוֹתֵר שָׁלֵם -
תִּהְיֶה תִּשְׁוֹקָתוֹ לַעֲבֻרוֹת וְהַצְטַעָרוֹ בְּהִנָּחֶתָן יוֹתֵר גָּדוֹל. וְהִבִּיאוּ

בזה הדברים ואמר: "כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו". ולא
דים זה, עד שאמר: ששכר המושל בנפשו גדול לפי רב
צערו במשלו בנפשו, ואמר: "לפום צערא - אגרא". ויותר
מזה - שהם צוו להיות האדם מתאנה לעברות, והזהירו
מלומר: שאני בטבעי לא אתאנה לזאת העברה, ואף-על-פי
שלא אסרה התורה. והוא אמרם: "רבן שמעון בן גמליאל
אומר: לא יאמר אדם: איאפשי לאכל בשר בחלב; אי אפשי
ללבש שעטנז; איאפשי לבוא עלהערוה - אלא: אפשי, ומה
אעשה - אבי שבשמים גזר עלי".

ולפי המובן מפשוטי שני המאמרים בתחלת המחשבה הם
סותרים זה את זה - ואין הענין כן; אבל שניהם אמת ואין
מחלוקת ביניהם כלל. והוא: שהרעות אשר הן אצל
הפילוסופים רעות, אשר אמרו: שמי שלא יתאנה אליהן יותר
חשוב מן המתאנה אליהן ויכבש את יצרו מהן - הם
הענינים המפרסמים אצל כלבני אדם שהם: "רעות": כשפיכות
דמים, וגנבה, וגזלה, ואונאה, ולהזיק למי שלא הרע לו,
ולגמל רע למיטיב לו, ולבזות אב ואם וכיוצא באלו. והן
המצוות שאמרו עליהן החכמים, זכרונם לברכה: "שאלו לא
נכתבו ראיות הן לכתב". ויקראו אותן קצת מחכמינו
האחרונים אשר חלו חלי המדברים: "מצוות השכליות", ואין
ספק שהנפש אשר תקסוף לדבר מהם ותשתוקק אליו - שהיא
חסרה; ושהנפש החשובה לא תתאנה לאחד מאלו הרעות
כלל, ולא תצטער בהמנעה מהם. אבל הדברים שאמרו
עליהם החכמים, שהכובש את יצרו מהם הוא יותר חשוב
וגמולו יותר גדול - הם: "התורות השמעיות", וזה אמת;

שאלמלא התורה לא היו רעות כלל. ומפני זה אמרו: שצריך
האדם שיניח נפשו אוהבת אותו ולא יהיה לו מונע מהן רק
התורה. ובסן חכמתם, עליהם השלום, ובמה שהמשילו.
שהם לא אמרו: "אל יאמר אדם: איאפשי להרג הנפש;
איאפשי לגנב; איאפשי לכזב, אלא: אפשי, ומה אעשה -
אבישבשמים גזר עלי"; אבל הביאו דברים "שמעיים" כלם:
בשר בחלב, ולבישת שעטנז, ועריות. ואלו המצוות וכיוצא
בהן, הן אשר קראן השם יתברך: "חקות". ואמרו רבותינו,
זכרונם לברכה: "חקים שחקקתי לך - אין לך רשות להרהר
בהם"; ועובדי כוכבים משיבין עליהם, והשטן מקטרג בהם,
כגון: פרה אדמה ושעיר המשתלח וכו'. ואשר קראו אותן
האחרונים: שכליות, יקראו: מצוות, כפי מה שבארו החכמים.

הנה התבארלך מכל מה שאמרנו איזו מנהגות יהיה מי
שלא ישתוקק אליהן יותר חשוב מנהג שתוקק אליהן וכובש
יצרו מהן, ואיזו מהן יהיה הענין בהפך. - וזה חדוש נפלא
בהעמיד שני המאמרים; ולשונם מורה עלאמתת
מה שבארנו.

וכבר נשלמה כונת זה הפרק.

פרק שביעי

(במחיצה וענינה)

הַרְבֵּה יִמְצָא בַּמִּדְרָשׁוֹת וּבַגְּדוּלָּה, וַיֵּשׁ מִהֵן בְּגִמְרָא: שֵׁשׁ מִן־הַנְּבִיאִים מִי שִׁירָאָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מֵאַחֲרֵי מַחֲצוֹת רַבּוֹת; וּמֵהֶם, מִי שִׁירָאָהוּ מֵאַחֲרֵי מַחֲצוֹת מוֹעֲטוֹת - לְפִי קִרְבָּתָם אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּלְפִי מַעֲלָתָם בְּנִבְיָאָה. עַד שֶׁאָמְרוּ: מִשֶּׁה רַבְּנוּ, עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, רָאָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מֵאַחֲרֵי מַחֲצָה אַחַת בְּהִירָה, כְּלוֹמֵר: מִזְּהִירָה. וְהוּא אָמַר: "הַסֵּתֶכֶל בְּאַסְפֵּק לִרְיָא הַמֵּאִירָה". וְ"אַסְפֵּק לִרְיָא" - שֵׁם הַמֵּרְאָה הַנֶּעֱשֶׂה מִגּוֹף הַמִּזְהִיר כְּשֶׁהֵם וְזִכּוּכִית, כְּמוֹ שֶׁהִתְבָּאָר בְּסוֹף כָּלִים.

וְהַכּוֹנֵה בְּזֶה הָעֵינָן מֵהַשְּׂאֵמֶר לָךְ, וְהוּא שֶׁאֲנַחְנוּ בְּאַרְנוּ בַּפֶּרֶק הַשְּׁנִי: שֶׁהַמַּעֲלוֹת, מִהֵן - מַעֲלוֹת שְׁכָלִיּוֹת, וּמִהֵן - מַעֲלוֹת הַמִּדּוֹת. וְכֵן הַפְּחִיתִיּוֹת, מִהֵן - פְּחִיתִיּוֹת שְׁכָלִיּוֹת: כְּסִכְלוֹת וּמַעוֹט הַהֲבִנָּה, וְדַחֲק הַתְּבוּנָה; וּמִהֵן - פְּחִיתִיּוֹת הַמִּדּוֹת: כָּרֵב הַתַּאֲוָה, וְהַגְּאֻה, הַרְגֵּז, וְהַכַּעַס, וְהַעֲזוֹת, וְאַהֲבַת הַמָּמוֹן וְהַדּוּמָּה לָהֶן, וְהֵן רַבּוֹת מְאֹד. וְכִבְר זְכוּרֵנוּ הַסֹּדֵר בִּידִיעָתָן בַּפֶּרֶק הָרְבִיעִי. וְאֵלּוּ הַפְּחִיתִיּוֹת כָּל־הֵן מַחֲצוֹת הַמִּבְדִּילוֹת בֵּין הָאָדָם וּבֵין הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. מֵאֵמֶר הַנְּבִיא מִבָּאָר זֶה: כִּיאִם עֲוֹנוֹתֵיכֶם הִיוּ מִבְּדִילִים בֵּינְכֶם לְבֵין אֱלֹהֵיכֶם (יִשְׁעִיָּה נֹט ב). יֹאמֵר: שֶׁעֲוֹנוֹתֵינוּ - וְהֵן אֵלּוּ "הָרְעוֹת", כְּמוֹ שֶׁזְּכַרְנוּ - הֵן הַמַּחֲצוֹת הַמִּבְדִּילוֹת בֵּינֵינוּ וּבֵינוּ יִתְבָּרַךְ.

וְדַע, שֶׁכָּל נְבִיא לֹא נִתְּנָבֵא אֶלָּא אַחֵר שִׁיְהִי לוֹ כָּל הַמַּעֲלוֹת הַשְּׁכָלִיּוֹת, וְרַב מַעֲלוֹת הַמִּדּוֹת וְהַחֲזָקוֹת שֶׁבָּהֶן, וְהוּא אָמַר: "אֵין הַנְּבִיָּאָה שׁוֹרָה, אֶלָּא עַל חֶכֶם, גְּבוּר וְעֹשִׁיר". וְ"חֶכֶם" - הוּא כּוֹלֵל כָּל הַמַּעֲלוֹת הַשְּׁכָלִיּוֹת בְּלִי סֶפֶק, וְ"עֹשִׁיר" - הוּא מִמַּעֲלוֹת הַמִּדּוֹת, רְצוּנִי לֹאמֹר: הַהִסְתַּפְּקוּת, מִפְּנֵי שֶׁהֵם

קוראים המסתפק - עשיר. והוא אמרם בגדר העשיר: "איזהו עשיר? - השמם בחלקו", רצונו לומר: שיספיק לו במה שהמציא לו זמנו, ולא יכאב במה שלא המציא לו. וכן "גבור" - הוא גם כן במעלות המדות, רצוני לומר: שינהיג לחותיו כפי הדעת והעצה, כמו שבארנו בפרק החמישי, והוא אמרו: "איזהו גבור? - הפובש את יצרו".

ואין מתנאי הנביא שיהיו אצלו כל מעלות המדות, עד שלא תפחיתנהו פחיתות - שהרי שלמה המלך, עליו השלום, העיד עליו הכתוב: בגבעון נראה יי אל שלמה (מלכים א ג ה), ומצינו לו פחיתות מדות, והיא: רב התאנה, בבאור בהרבות נשים, וזה מפעלות תכונת רב התאנה. ואמר מבאר: הלא על אלה חטא שלמה (נחמיה יג כו). וכן דוד המלך, עליו השלום, נביא אמר: לי דבר צור ישראל (שמואלב כג ג) - ומצאנו אותו: בעל אקזריות. אף-על-פי שלא שמש בה כי אם בעובדי גלולים ובהריגת הפופרים, והיה רחמן לישראל; אבל בא בבאור ב"דברי הימים", שהשם יתברך לא הרשהו לבנות בית-המקדש, ולא היה ראוי בעיניו לזה לרב מה שהרג. אמר: אתה לא תבנה בית לשמי כי דמים רבים שפכת ארצה לפני (דברי הימים א כב ח). ומצאנו באלהו, זכור לטוב, מדת הרגזנות ואף-על-פי ששמש בה בפופרים ועליהם היה כועס, אבל אמרו החכמים: שהשם יתברך לקחו ואמר לו, שאינו ראוי למשל בבני אדם ולהיות להם לכהן, מי שיש לו קנאה כמו שיש לו - כי ימיתם. וכן מצינו בשמואל - שפחד משאול; וביעקב - שפחד מפגישת עשו. אלו המדות וכיוצא בהן - הן מחיצות בין השם יתברך עם הנביאים, עליהם השלום. ומי

שֵׁשׁ לוֹ שְׁתֵּי מִדּוֹת, אוֹ שְׁלֹשׁ מִהֶן בְּלִתִּי מִמְצָעוֹת - כְּמוֹ
שֶׁבִּאֲרָנוּ בַּפֶּרֶק הַרְבִּיעִי - נֹאמַר בּוֹ: שְׂרָאָה הַשְּׂמִיתִבְרָךְ מֵאַחֵר
שְׁתֵּי מַחֲצוֹת אוֹ שְׁלֹשׁ.

וְלֹא תִרְחִיק הֵיזוֹת חֶסְרוֹן קִצָּת הַמִּדּוֹת מִמַּעַט מִמִּדְרָגַת
הַנְּבוֹאָה - שְׁאַנְחָנוּ מִצִּינוֹ קִצָּת פְּחִיתוֹת הַמִּדּוֹת יִמְנְעוּ
הַנְּבוֹאָה לַגִּמְרִי, כַּכֶּסֶס. אָמְרוּ: "כִּלְהִכּוֹעֵס, אִם נָבִיא הוּא -
נְבוֹאָתוֹ מִסְתַּלְקֶת מִמֶּנּוּ". וְהִבִּיאוּ רֹאֵיהֶ מֵאֵלֵי־שֹׁעַ שֶׁנִּסְתַּלְקָה
מִמֶּנּוּ הַנְּבוֹאָה כְּשֶׁכֶּסֶס - עַד־שֶׁהִסִּיר כֶּסֶסוֹ, וְהוּא אָמְרוּ: וְעַתָּה
קָחוּ לִי מִנֶּגֶן (מַלְכִּים ב' טו).

וּבַעֲבוּר הָאֲנָחָה וְהַדָּאָגָה שֶׁל יַעֲקֹב אֲבִינוּ, עָלִיו הַשְּׁלוֹם, כָּל
יְמֵי הַתְּאֵבָלוֹ עַל יוֹסֵף - נִסְתַּלְקָה מִמֶּנּוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, עַד
שֶׁנִּתְבַּשֵּׁר בְּחַיָּיו. אָמַר: וְתַחִי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם (בְּרֵאשִׁית מ"ה
כ"ז). וְאָמַר הַמֶּתְרַגֵּם: "וַיִּשְׁרֹת רוּחַ נְבוֹאָה עַל יַעֲקֹב אָבוֹהוֹן".
וְלִשׁוֹן הַחֲכָמִים: "אֵין הַנְּבוֹאָה שׁוֹרָה לֹא מִתּוֹךְ עֲצָלוֹת וְלֹא
מִתּוֹךְ עֲצָבוֹת - אֲלֹא מִתּוֹךְ שִׂמְחָה".

וְכַאֲשֶׁר יָדַע מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, עָלִיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁלֹּא נִשְׁאַרָה לוֹ מַחֲצִיָּה
שֶׁלֹּא הִסִּיר אוֹתָהּ, וְכִי נִשְׁלַמוּ בּוֹ מַעֲלּוֹת הַמִּדּוֹת כָּלֵן וְהַמַּעֲלּוֹת
הַשְּׂכָלִיּוֹת כָּלֵן - בִּקֵּשׁ לְהַשִּׁיג מֵהוּת הַשְּׂמִיתִבְרָךְ עַל אֲמַתַּת
מִצִּיאוֹתוֹ - אַחֵר שֶׁלֹּא נִשְׁאַר לוֹ מוֹנֵעַ - וְאָמַר: הֲרֹאֲנִי נֹא אֶת
כְּבוֹדִךָ (שְׁמוֹת ל"ג יח). וְהוֹדִיעוּ הַשְּׂמִיתִבְרָךְ: שְׂאִי-אֶפְשָׁר לוֹ
זֶה, בְּהִיּוֹתוֹ שֶׁכֵּל נִמְצָא בְּחֹמֶר, רְצוֹנוֹ לֹאמַר: מֵאֲשֶׁר הוּא אָדָם,
וְהוּא אָמְרוּ: כִּי לֹא־רֹאֲנִי הָאָדָם וְסִי (שֵׁם כ'). הִנֵּה לֹא נִשְׁאַרָה
לוֹ בֵּינוּ וּבֵין הַשְּׂגָת הַקְּדוֹשׁ שֶׁבְּרוּךְ־הוּא עַל־אֲמַתַּת מִצִּיאוֹתוֹ אֲלֹא

מחיצה אחת בהירה - והוא השכל האנושי שאינו נבדל. וגמל אליו יתברך חסד בתת לו מן ההשגה - אחר ששאלה - יותר ממה שהיה אצלו קדם שאלתו, והודיעו: שתכלית ההיא אי-אפשר לו, מפני שהוא בעל גשם. וכנה אמתת ההשגה ב"ראית פנים" - כי האדם כשיראה פני חברו, תהיה אז בנפשו חקוקה צורתו עד שלא יתערב לו עם זולתו, אפילו בשעה שאינו רואה אותו. אבל כשיראה אחריו - אף-על-פי שהוא מכירו בראיה ההיא - פעמים יספק עליו ויתערב לו עם זולתו. כן השגתו יתברך עלהאמת - היא: ידיעת השם יתברך מאמתת מציאותו מהשלא ישתתף במציאות ההיא זולתו מן הנמצאות; עד שימצא בנפשו מציאותו חזקה ונבדלת עלמהשמצא בנפשו ממציאות שאר הנמצאות. ואי אפשר לאדם להשיג זה השיעור מן ההשגה - אלא שהוא, עליו השלום, השיג למטה מזה מעט. והוא אשר כנה ואמר: וראית את אחרי (שמות לג כג). ואני עתיד להשלים זה הענין בספר הנבואה.

וכאשר ידעו חכמים, זכרונם לברכה, ששני המינים האלו מן הפחיתות, רצוני לומר: השכליות והמדות, הם אשר יבדילו בין השם יתברך ובין האדם, ובהן הוא יתרון מעלות הנביאים, אמרו על קצתם במה שראו מחקמתם ומדוניהם: ראויים הם שתשרה שכינה עליהם כמשה רבנו, עליו השלום. ולא יעלם ממך ענין הדמיון - שהם דמו אותם בו, לא שהשווים אליו חלילה. וכן אמרו על אחרים: כיהושע בן-נון, על הצד אשר זכרנו. וזה ענין אשר כונו לבאר בזה הפרק.

פֶּרֶק שְׁמִינִי

(בִּיצִירָה הָאֲנוּשִׁית)

אִי אֶפְשָׁר שִׁינִילַד הָאָדָם מִתְחַלֵּת עֵינָיו בְּטֹבֵעַ בַּעַל מַעֲלָה, וְלֹא בַּעַל חֶסֶד, כְּמוֹ שְׂאִי-אֶפְשָׁר שִׁינִילַד הָאָדָם בְּטֹבֵעַ בַּעַל מִלָּאכָה מִן הַמִּלָּאכּוֹת. אֲבָל אֶפְשָׁר לָאָדָם שִׁינִילַד בְּטֹבֵעַ מוֹכֵן לַמַּעֲלָה אוֹ לַחֶסֶד, בְּהִיּוֹת פְּעֻלַּת הָאֶחָת מִן יוֹתֵר קֵלָה עָלָיו מִפְּעֻלַּת הָאֲחֵרָת. וְהַמֶּשֶׁל בּוֹ: כְּשִׁינִיָּה הָאָדָם מִזְגוֹ נוֹטָה אֶל הַיָּבֵשׁ וְיִהְיֶה עֶצֶם מֵחוֹ זֶה, וְהַלְחוֹת בּוֹ מַעֲטָה - יִקַּל עָלָיו לִגְרוֹס וּלְזַכֵּר, וְלִהְיוֹת הַעֲנִיָּים יוֹתֵר מִבַּעַל לֶחֶם לִבְנֵי רַב־הַלְחוֹת בְּמֶחֱ. אֲבָל אִם יוֹנֵחַ הָאִישׁ הַהוּא הַמוֹכֵן בְּמִזְגוֹ אֶל זֹאת הַמַּעֲלָה מִבִּלְתִּי לִמַּד כָּלֵל, וְלֹא יַעֲזֹר לְחוֹתֵיו - יִשְׁאָר סָכָל בְּלִי סִפְקָ. וְכֵן כְּשִׁינִילְמַדּוֹ וַיְבִינּוּ זֶה הָעַב הַטֹּבֵעַ, רַב הַלְחוֹת - יִדַּע וַיְבִין, אֲבָל בְּקִשִּׁי. וְעַלֵּזָה הַמִּין בְּעֶצְמוֹ יִמְצָא אִישׁ שֶׁמִּזְג לְבּוֹ יוֹתֵר חֵם מִמָּה שֶׁצָּרִיף - יִהְיֶה גִבּוֹר, רָצוֹנִי לִזְמֵר: מוֹכֵן לִגְבוּרָה. אִם יִלְמַדּוּהוּ הַגְּבוּרָה - יִהְיֶה גִבּוֹר בְּמַהֲרָה בְּלִי סִפְקָ. וְאַחֵר, מִזְג לְבּוֹ יוֹתֵר קָר מִמָּה שֶׁצָּרִיף וְהוּא מוֹכֵן לִצַּד הַמֶּרֶץ וְהַפֶּחַד, וְכְשִׁינִילְמַדּוּהוּ וַיִּרְגְּלוּהוּ - יִקְבְּלֵם מַהֲרָה. וְאִם יִכְנּוּ בּוֹ הַגְּבוּרָה - לֹא יִשׁוּב גִּבּוֹר רַק בְּקִשִּׁי גָדוֹל, אֲבָל יִשׁוּב כְּשִׁינִירְגְּלוּהוּ בְּלִי סִפְקָ.

וְאַמֵּנָם בְּאַרְתִּי לָךְ זֶה, שֶׁלֹּא תַחֲשַׁב הַשְׁגָּעוֹנוֹת אֲשֶׁר יִשְׁקְרוּ בֵּהֶם חֲכָמֵי הַכּוֹכָבִים - אֲמַתִּיּוֹת. כִּי יַחֲשִׁבוּ שֶׁמּוֹלֵד הָאָדָם יִשְׁיִמָּהוּ בַּעַל מַעֲלָה, אוֹ בַּעַל חֶסֶד; וְשֶׁהָאִישׁ מִכָּרַח עַל הַמַּעֲשִׂים הֵהֵם בְּהִקְרָת. אֲמֵנָם אֲנִי יוֹדֵעַ, שֶׁהַדָּבָר הַמִּסְכֵּם עָלָיו מִתּוֹרַתְנוֹ וּמִפִּילּוֹסוֹפִי יוֹן, כְּמוֹ שֶׁאֲמַתּוּהוּ טַעֲנוֹת הָאֲמַת:

שפֿעלות האָדם כָּלן מסוּרוֹת לוֹ אין מְכָרִים אוֹתוֹ בְּהוֹן, וְלֹא מְבִיא אוֹתוֹ - זולת עֲצָמוֹ - כָּלֵל, שְׂיִטְהוּ לְצַד מַעֲלָה, אוֹ לְצַד חֲסָרוֹן - אֲלֵאכֶּמֶן תִּהְיֶה לוֹ הַכֶּנֶת הַמְזָגִים לְבָד, כְּמוֹ שְׂבָאֲרָנוֹ: שִׁיקֵל לוֹ עֵינָן, אוֹ יִכְבֹּד; אֲבָל שְׂיִתְחַיֵּב, אוֹ יִהְיֶה בּוֹ נִמְנָע - אין זֶה כָּלֵל. וְאִלּוּ הִיָּה הָאָדָם מְכָרָח עַל פְּעֻלוֹתָיו - יִהְיֶה בְטָלוֹת מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְאַזְהָרוֹתֶיהָ וְהִיָּה הַכֹּל שֶׁקָּרָה גְמוּרָה, אַחֵר שְׂאִין בְּחִירָה לָאָדָם בְּמָה שְׂיַעֲשֶׂה. וְכֵן הִיָּה מִתְחַיֵּב בְּטוֹל הַלְמוּד וְהַתְלַמְדוֹת, וְלִמּוּד כָּל מְלָאכָת מַחֲשָׁבָת. הִיָּה כָלִזֶּה הַכֹּל וְלִבְטָלָהּ, אַחֵר שֶׁהָאָדָם אֵי־אֶפְשָׁר לוֹ כָּלֵל - מִפְּנֵי הַגּוֹרָם הַמְכָרִים אוֹתוֹ מִחוּץ זולתוֹ, לְפִי דַעַת הָאוֹמְרִים זֶה - שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה הַפֶּעַל הַפְּלוּגִי, וּמִבְּלִי שִׂידַע הַחֲכָמָה הַפְּלוּגִית, וְשֶׁלֹּא תִהְיֶה לוֹ הַמִּדָּה הַפְּלוּגִית. וְהִיָּה הַגְּמוּלָה וְהַעֲנָשׁ גַּם־כֵּן עוֹלָם גְּמוּרָה: הֵן מִמֶּנּוּ קִצְתָנוּ לְקִצְתָנוּ, הֵן מִהַשְׂמִיתִיבָרָה לָנוּ. שְׂזֶה שְׂמַעוֹן שֶׁהָרֵג לְרֵאוּבֵן - אַחֵר שְׂזֶה מְכָרָח שְׂיִהְרֵג, וְזֶה מְכָרָח שְׂיִהְרֵג, - לָמָּה נַעֲנֵשׁ שְׂמַעוֹן? וְאִירָא יִתְכַּן גַּם־כֵּן עָלָיו יִתְבָּרַךְ, צְדִיק וְיֵשֶׁר הוּא, שְׂיַעֲנִי־שֶׁהוּ עַל פֶּעַל שְׂאִי־אֶפְשָׁר לוֹ שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה; וְאַפִּילוּ הַשְׂתַּדֵּל שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה; לֹא הִיָּה יָכוֹל? וְהִיָּה בְטָלוֹת גַּם־כֵּן הַהֲכָנוֹת כָּלן עַד סוֹפֵן: מִבְּנוֹת בְּתִים, וְכִנּוּס הַמָּמוֹן, וְלִבְרַחֲבַעַת הַפֶּסֶד, וְזולתָם מִן־הַדּוּמִים לָהֶם - כִּי אֲשֶׁר נִגְזַר שְׂיִהְיֶה, אֵי־אֶפְשָׁר מִבְּלִיתִי הִיּוֹת? וְזֶה כָּלֵל שֶׁקָּרָה גְמוּרָה וְכִנְגָד הַמִּשְׁכָּל וְהַמְרָגֵשׁ; וְהִרִיסוֹת חוֹמַת הַתּוֹרָה; וְלִגְזַר עַל הַשְׂמִיתִיבָרָה בְּעוֹלָם, חֲלִילָה לוֹ מִמֶּנּוּ.

אֲמַנָם, הָאֵמֶת אֲשֶׁר אין סֶפֶק בּוֹ, שֶׁפְּעֻלוֹת הָאָדָם כָּלן מסוּרוֹת לוֹ: אִם יִרְצֶה - יַעֲשֶׂה; וְאִם לֹא יִרְצֶה - לֹא יַעֲשֶׂה, מִבְּלִיתִי הִכְרַח שְׂיִכְרִיחֶהוּ עָלָיו - וּמִפְּנֵי זֶה רָאוּי לְצוּוֹתוֹ. אָמַר: רָאֵה

נתתי לפניך היום אתהחיים ואתהטוב, הבִּרְכָּה והקִלְלָה -
ובחרת בחיים (דברים ל טו-יט), ושם הבְּחִירָה לנו בָּהֶם.
וְחַיֵּב הָעֹנֵשׁ לְמִי שְׂיִמְרָה; והגְּמוּל לְמִי שְׂיַעֲבֹד: אם תִּשְׁמָעוּ;
ואם לא תִּשְׁמָעוּ. וְחַיֵּב הַלְמוּד וְהַתְלַמְדוּת: וְלִמְדַתְּם אוֹתָם
אֶתְבְּנִיכֶם (שְׁמִיאִיט) וְלִמְדַתְּם אֹתָם וְשִׁמְרַתְּם לַעֲשֹׂתָם (שם
הא), וְכִלְמַהֲשָׁבָא בְּלִמּוּד הַמִּצְוֹת. וְחַיֵּב גַּם כֵּן הַהִכְנוּת־כָּל, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב בַּתּוֹרָה: כִּי תִבְנֶה בֵּית חֹדֶשׁ וְעִשִּׂיתָ מַעֲקָה לַגֵּגָר
וְלֹא תִשִּׁים דָּמִים בְּבֵיתְךָ (דברים כב ח); פְּנִימוֹת בְּמִלְחָמָה
(שם כ ה-ז); בְּמַהֲיָשָׁכָב; (שמות כב יז); לֹא יִחַבֵּל רַחֲמִים וְרָכָב
(דברים כד ו), וְהִרְבֵּה בַּתּוֹרָה וּבִנְיָאִים מִזֶּה הָעֵנָן, רְצוֹנִי
לֹאמַר: הַהִכְנוּת.

אֲבָל מִהַשְׁנִמָּצָא לַחֲכָמִים, עֲלֵיהֶם הַשְּׁלוֹם, וְהוּא אֶמְרָם: "הַכֹּל
בְּיַד־יְשָׁמִים חוּץ מִיִּרְאַת שָׁמַיִם" - הִיא גַּם כֵּן אֶמֶת, וְנוֹטָה לְצַד
מִהַשְׁזַכְרָנוּ. אֲלֹא שֶׁהִרְבֵּה פְעָמִים יִטְעוּ בּוֹ בְּנֵי אָדָם וַיִּחְשְׁבוּ
קִצְת פְּעֻלֹת הָאָדָם הַבְּאוֹת לְבַחֲרִיתוֹ, שֶׁהוּא מִכְרַח עֲלֵיהֶם:
כְּזוּג פְּלוֹנִי, אוֹ הֵיכֵל הַמִּמּוֹן בְּיָדוֹ - וְזֶה בִּלְתִּי אֶמֶת. כִּי זֹאת
הָאִשָּׁה אֲשֶׁר לָקַחָהּ בְּכִתְבָּהּ וְקִדּוּשִׁין וְהִיא כְּשֶׁרָה לוֹ, וְלָקַחָהּ
לוֹ לְפָרִיָּה וּרְבִיָּה, וְהִיא מִצֹּה - וְהַשְׁמִיתָבָרָה לֹא יִגְזֹר בְּעִשִּׂית
הַמִּצְוָה. וְאִם יִהְיֶה בְּנִשְׁוֹאִין אִסּוּר, הִיא עֹבֶרָה - וְהַשֵּׁם לֹא יִגְזֹר
בְּעִשִּׂית הָעֹבֶרָה. וְכֵן זֶה אֲשֶׁר גָּזַל מִמּוֹן פְּלוֹנִי, אוֹ גָּנַב מִמֶּנּוּ,
אוֹ הִנִּיחַ אוֹתוֹ וְכִחַשׁ בּוֹ וְנִשְׁבַּע עָלָיו בְּשֶׁקֶר - אִם נֹאמַר,
שֶׁהַשְׁמִיתָבָרָה גָּזַר עֲלֶיהָ שְׂיִגִיעַ זֶה הַמִּמּוֹן לְיָדוֹ, וְשִׁיֵּצָא מִיָּד
זֶה הָאִחֵר - כִּבְר גָּזַר בְּעֹבֶרָה? וְאִין הָעֵנָן כֵּן. אֲבָל כָּל פְּעֻלֹת
הָאָדָם מְסוּרוֹת לוֹ וְתַלְוִיּוֹת בְּבַחֲרִיתוֹ - בְּהֵן בְּלֹא סִפֵּק יִמָּצְאוּ
הַמִּצְוֹת וְהָעֲבֻרוֹת. כִּי כִבְר בְּאַרְנוֹ בַּפֶּרֶק הַשְּׁנִי: שְׁמִצְוֹת

התורה ואזהרותיה הן בפעולות אשר לאדם בהן בחירה
שיעשה, או שלא יעשה. ובזה החלק מן הנפש תמצא יראת
שמים, ואינה בידי שמים - אבל נמסרה לבחירת האדם, כמו
שבארנו. אמרנו מהו אמרם: "הכל בידי שמים"? אמנם ירצו
בו העניינים הטבעיים, אשר אין בחירה לאדם בהם, כגון:
בהיותו ארץ, או קצר; או רדת המטר, או עצירה, או הפסד
האור, או זכותו וכיוצא בהם מכלמה שבעולם - זולת תנועת
האדם ומנוחתו.

ואמנם זה הענין אשר בארו חכמים, שהמצוות והעברות אינן
בידי שמים ולא ברצונו, אבל ברצון האדם - נמשכו בזה אחר
דברי ירמיהו, עליו השלום, והוא אמרו: מפי עליון לא תצא
הרעות והטוב (איכה ג לח). ש"הרעות" - הם: המעשים
הרעים, ו"הטוב" - הם: המעשים הטובים. ואמר:
שהשם יתברך אינו גוזר על האדם לעשות רע או טוב. ואחר
שהענין כן - ראוי לאדם להתאונן ולבכות על מה שעשה מן
החטאים והעברות, אחר שפשע ברצונו, ואמר: מה יתאונן
אדם חי, גבר על חטאיו (שם לט). ואחר-כך שב ואמר:
שרפואות זה החלי בידינו. כי כמו שפשענו בבחירתנו - כן
לנו לשוב ממעשינו הרעים; ואמר אחר-כך: נחפשה דרכינו
ונחקרה ונשובה עד ד', נשא לבבנו אלכפים, אלאל בשמים
(שם מ-מא).

אבל המאמר המפרסם אצל בני אדם, וגם ימצאו ממנו
בדברי החכמים ובדברי הנביאים גם כן, והוא: שישגיבת
האדם וקיימתו, וכלתנועותיו ברצון השם יתברך וחסדו - הוא

מאמר אמתִי עלצד אחד, והוא: כְּמִי שֶׁהַשְּׁלִיף אָבֵן עַל־הָאֵוִיר וְיָרְדָה לַמָּטָה, שְׁאִמְרָנוּ בָּהֶ: שֶׁבְּרָצוֹן הַשְּׁמִיתִבְרָךְ יֵרְדָה "לַמָּטָה", וְהוּא מֵאִמֵּר אֱמֶתִי: שֶׁהַשְּׁמִיתִבְרָךְ רָצָה שֶׁתִּהְיֶה הָאֶרֶץ כָּלָה בַּמְּרָקֶז; וּמִפְּנֵי זֶה בְּכֻלֵּעַת שִׁישְׁלִיכּוּ חֵלֶק מִמֶּנָּה לַמַּעֲלָה, יִתְנוּעְעוּ אֶל הַמְּרָקֶז. וְכֵן כָּל חֵלֶק מִחֲלָקִי הָאֵשׁ מִתְנוּעֵעַ לַמַּעֲלָה בְּרָצוֹן שֶׁקֹּדֶם לִהְיוֹת מִתְנוּעֵעַ לַמַּעֲלָה. לֹא שֶׁהַשְּׁמִיתִבְרָךְ רָצָה בְּעַת שֶׁהִתְנוּעֵעַ זֶה הַחֵלֶק מִן־הָאֶרֶץ, שִׁיתְנוּעֵעַ לַמָּטָה. וּבְזֶה חֻלְקִים הַמִּדְּבָרִים. כִּי שִׁמְעֵתִי אוֹמְרִים: שֶׁהִרְצוֹן בְּכֻלְדָּבָר עַת אַחֵר עַת תְּמִיד. וְלֹא כֵן נֶאֱמַר אֲנַחְנוּ. אֵף הִרְצוֹן הִיָּה בְּשִׁשֶּׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית, שִׁימְשִׁכּוּ הַדְּבָרִים כָּלָם עַל טִבְעָם תְּמִיד, כְּמוֹ שֶׁאִמַּר: מַה שֶׁהִיָּה הוּא שִׁיְהִיָּה, וּמַה־שֶּׁנַּעֲשֶׂה הוּא שִׁיעֲשֶׂה, וְאִין כִּלְחַדֵּשׁ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ (קֹהֶלֶת א ט). וּמִפְּנֵי זֶה הִצָּרְכּוּ הַחֲכָמִים לֹאמַר: כִּי כָּל הַמּוֹפְתִים הַיּוֹצֵאִים חוּץ לְטִבֵּעַ אֲשֶׁר הִיּוּ, וְגַם אֲשֶׁר עֲתִידִים לִהְיוֹת מֵאֲשֶׁר יַעֲד בָּהֶם הַכְּתוּב - כָּלָם קֹדֶם בָּהֶם הִרְצוֹן בְּשִׁשֶּׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית; וְהוּשֵׁם בְּטִבֵּעַ הַדְּבָרִים אֲזִי שִׁיתְחַדֵּשׁ בָּהֶם מֵהַשִּׁיתְחַדֵּשׁ. וְכֹאֲשֶׁר יִתְחַדֵּשׁ הַדָּבָר בְּעַת הַצָּרָה יִחְשְׁבוּ הָרוּאִים בּוֹ שֶׁעַתָּה נִתְחַדֵּשׁ - וְאִין הַדָּבָר כֵּן.

וְכִבֵּר הֶרְחִיבוּ בְּזֶה הָעֵנִין הַרְבֵּה בַּמִּדְרָשׁ קֹהֶלֶת וְזוּלָתוֹ, וּמֵאִמֵּרֵם בְּזֶה הָעֵנִין: "עוֹלָם כְּמִנְהִגוֹ נוֹהֵג". וְתִמְצָאֵם, עֲלֵיהֶם הַשְּׁלוֹם, תְּמִיד בְּכָל דְּבָרֵיהֶם בּוֹרְחִים מִתַּת הִרְצוֹן בְּדָבָר אַחֵר דָּבָר, וּבְעַת אַחֵר עַת. וְעַל־זֶה הֵצֵד יֹאמַר בְּאֶדָם כְּשִׁיקוּם וַיָּשָׁב: שֶׁבְּרָצוֹן הַשְּׁמִיתִבְרָךְ קָם וַיָּשָׁב, רוּצָה לֹאמַר: שֶׁהוּשֵׁם בְּטִבְעוֹ בְּתַחֲלַת בְּרִיאָתוֹ שִׁיקוּם וַיָּשָׁב בְּבַחֲרִיתוֹ; לֹא שֶׁהוּא רוּצָה עַתָּה בְּעַת קוּמוֹ שִׁיקוּם, אוֹ שֶׁלֹּא יָקוּם, כְּמוֹ שֶׁלֹּא רוּצָה עַתָּה

בנפילת האבן הזאת שתפל. וכלל הדבר שנאמין בו, הוא: כי כמו שרצה השם יתברך שיהיה האדם נצבהקומה, רחב החזה, בעל אצבעות - כן רצה שיתנועע וינוח מעצמו, ויעשה פעולות בבחירתו: אין מכרים לו עליהם, ולא מונע מהם, כמו שיתבאר בתורה האמתית, המבארת זה הענין באמרה: הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע (בראשית ג כב). וכבר באר התרגום בפרוש, שהרצון בו: "ממנו לדעת טוב ורע" - רוצה לומר: שהוא היה אחד בעולם, רצוני לומר: מין שאין כמוהו מין אחר שישתתף עמו בזה הענין אשר נמצא בו, והוא: שמעצמו ומנפשו ידע הטוב והרע ויעשה איזה מהם שירצה, ואין מונע לו מהם. ואחר שהוא כן, אפשר שישלח ידו ויקח מזה ואכל וחי לעולם (שם).

ואחר שיתחייב זה במציאות האדם, רצוני לומר: שיעשה בבחירתו פעולות הטוב והרע כאשר ירצה, אם כן יתחייב ללמדו דרכי הטוב והרע, ושיצוהו ויזהירהו ויענישהו ויגמלהו - ויהיה כלזה ישר. וכן ראוי לו להרגיל עצמו בפעולות הטובות, עד שיהיו לו המעלות; ויתרחק מן הפעולות הרעות, עד שיסורו ממנו הפחיתויות, אשר הן נמצאות איתו. ולא יאמר שהן בענין שאין יכולות להשתנות - כי כל ענין אפשר להשתנות מן הטוב אל הרע ומן הרע אל הטוב, והכל בבחירתו. ומפני זה הענין זכרנו כלמה שזכרנו מענין המצוות והעבירות.

והנה נשאר עלינו לבאר דבר אחד מזה הענין, והוא: שיש מפסוקים יחשבו בהם בני האדם, שהשם יתברך יגזר במקרי,

וְשֵׁם־יִתְבָּרַךְ יִכְרִיחַ עָלָיו - זֶה שֶׁקָּרָא, וְיִצְרִיכֵם אֲנִי לְבָאֲרֵם, כִּי הִרְבֵּה מִבְּנֵי הָאָדָם הִתְבַּלְבְּלוּ בָהֶם. וּמִזֶּה מֵהַשְׁנֹאֲמָר לְאַבְרָהָם: וְעַבְדִּים וְעַנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה (בְּרֵאשִׁית טו יג), אָמְרוּ: הֲלֹא תִרְאֶה שֶׁגָּזַר עַל הַמִּצְרִיִּים שִׁיחֲמֹסוּ זֶרַע אַבְרָהָם - וְלָמָּה עֲנֹשָׁם, הֲלֹא בִּהְכָרַח, בְּגִזְרַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ יִתְעַלֶּה הַשִּׁתְעַבְדּוֹ בָּהֶם, כִּמוֹ שֶׁגָּזַר עֲלֵיהֶם? וְהַתְּשׁוּבָה לְאֵלֹהֵי שִׁזְזָה הָעֵנָן דּוֹמָה כְּאֵלֹהֵי אֱמֶר הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ שֶׁהַנּוֹלָדִים לַעֲתִיד יִהְיֶה מֵהֶם מֹרֵד, וְעוֹבֵד וְחֹסֵיד וְרַע -וְזֶה אֲמַתִּי. וְלֹא מִפְּנֵי זֶה הִמָּאֲמָר הַתְּחִיב פְּלוֹנִי הָרַע לִהְיוֹת רַע; וְלֹא פְּלוֹנִי הַצַּדִּיק לִהְיוֹת צַדִּיק עַל־כָּל פָּנִים. אֲבָל כְּלָמִי שֶׁיִּרְצֶה מֵהֶם לִהְיוֹת רַע - יִהְיֶה בִּבְחִירָתוֹ; וְאֵלֹהֵי הָיָה רוֹצֶה לִהְיוֹת צַדִּיק - הָיָה יָכוֹל, וְאִין מוֹנֵעַ לוֹ. וְכֵן כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק אֵלֹהֵי הָיָה רוֹצֶה לִהְיוֹת רַע, לֹא הָיָה מוֹנֵעַ לוֹ מִזֶּה. כִּי הַדְּבָרִים שֶׁאֱמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ־הוּא, לֹא אֲמַרְם עַל אִישׁ יָדוּעַ, עַד שִׁיאֲמַר: "כָּבֹד נִגְזַר עָלָיו"; וְאִמְנָם בְּאוֹ הַדְּבָרִים לְכָלל וְנִשְׁאָר כְּלֵאִישׁ וְאִישׁ בִּבְחִירָתוֹ בְּעִיקָר וְיִצִּירָתוֹ. וְכֵן כְּלֵאִישׁ וְאִישׁ מִן־הַמִּצְרִיִּים אֲשֶׁר חֲמָסוּ וְעַנּוּ אוֹתָם, הָיָה בִּבְחִירָתוֹ שֶׁלֹּא יִחְמָסֵם, אֵלֹהֵי הָיָה רוֹצֶה, כִּי לֹא נִגְזַר עַל־הָאִישׁ בְּפֶרֶט שִׁיחְמָסֵם.

וְזֹאת הַתְּשׁוּבָה בְּעֶצְמָה נְשִׁיב עַל־אֲמָרוֹ: הִנֵּה שָׁכַב עִם אֲבֹתֶיךָ וְקָם הָעָם הַזֶּה וְזָנָה אַחֲרֵי אֱלֹהֵי נָכָר (דְּבָרִים לא, טז). שְׂאִין הַפֶּרֶשׁ בֵּין־זֶה, וּבֵין אֲמָרוֹ: "כְּלָמִי שִׁיַּעֲבֹד עֲבֹדֹת כּוֹכָבִים - יַעֲשֶׂה בּוֹ כָּךְ וְכָךְ". שְׂאֵם לֹא יִמָּצֵא לְעוֹלָם מִי שִׁיַּעֲבֹד אוֹתָהּ, תִּהְיֶה הַהִפְסָדָה לְבִטְלָה; וְיִהְיֶה הַקְּלָלֹת כָּלֵן לְבִטְלָה. וְכֵן הָעֲנֹשִׁים אֲשֶׁר בִּתְוֹרָה. אֵין לָנוּ לוֹמַר, כְּאֲשֶׁר מִצְאָנוּ דִּין סְקִילָה בִּתְוֹרָה - שִׁזְזָה שֶׁחָלַל שַׁבָּת הָיָה מִכָּרַח לְחַלֵּל; וְלֹא מִפְּנֵי

הקללות שבאו בתורה, נאמר: שאשר עבדו עבודת כוכבים
וחלו עליהם הקללות ההן, שנגזר עליהם לעבדה - אבל
בבחירתו עבדה כלמי שעבדה וחל עליו הענש, כמו שנאמר:
גם המה בחרו בדרכיהם וגו' (ישעיה סו ג) גם אני אבחר
בתעלוליהם ומגורתם אביא להם (שם ד).

אבל אמרו: וחזקתי אתלבפרעה (שמות יד ד), ואחר כך ענשו
והמיתו - יש בו מקום לדבר ויעלה ממנו בידנו שרש גדול.
והסתכל מאמרי בזה הענין ושים אליו לב, וחבר אותו
עלדברי זולתי - ובחר לך הטוב. והוא אצלי: שפרעה וסיעתו
אלו לא היה להם חטא אלא שלא שלחו ישראל, היה הענין
מספק עלכלפנים - שהרי הקדושברוך הוא מנעם מלשלח
אותם, כמו שנאמר: כיאני הכבדתי אתלב ואתלב עבדיו
(שמות י א). ואיך היה מבקש מהם לשלחם, והם מכרחים
שלא לשלחם? ואיך ענשם אחר כך כאשר לא שלחם - וזה
נראה עול בלא ספק, וסותר כלמה שהקדמנו הצעתו? אלא
שאין הענין כן. אבל פרעה וסיעתו מרו בבחירתם בלי הכרח,
וחמסו הגרים אשר היו בתוכם ועולו עליהם עול גמור, כאשר
נאמר בבאור: ויאמר אלעמו: הנה עם בני ישראל וגו' הבה
נתחכמה לו (שם א ט-י) - וזאת הפעלה היתה מהם
בבחירתם מבלי הכרח, רק ברע לבבם. והיה ענש
השםיתברך להם עלזה למנעם מהתשובה, עד שיחולו
עליהם מהענשים מהשהיה ראוי להם מןהדין. ומניעתם
מהתשובה היא - שלא ישלחם. וכבר באר לו השםיתברך זה
הענין והודיעו: שאלו היה רוצה להוציאם לבד, היה מאבד
אותו וסיעתו והיו יוצאים מהרה מאין אחור. אמנם, רצה עם

הוציאו אותם לענשם עלמה שקדם מחמת שעבודם, כמו
שהבטיח ואמר: וגם אתהגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחריכן
יצאו ברכש גדול (בראשית טו יד) - ואיאפשר לענשם אלו היו
עושים תשובה; ועלכן נמנעו מהתשובה והחזיקו בהם. והוא
אמר: כי עתה שלחתי אתי ואף אותך ואתעמך בדבר
ותכחד מןהארץ. ואולם בעבור זאת העמדתיך בעבור
הראתך אתלחי ולמען ספר שמי בכלהארץ (שמות ט,
טו-טז).

ואין לדקדק עלינו אם נאמר: שהשם יתברך יענש האדם
וימנעוהו מהתשובה ולא יעזבהו לבחר בתשובה - כי הוא
יתברך ידע החטאים, ולפי חקמתו וישרו יהיה שעור הענש:
פעמים בעולם הבא לבד, ופעמים בעולם הזה לבד, ופעמים
בשניהם. וענשו בעולם הזה חלוק: פעמים יענש בגוף,
פעמים בממון, ופעמים בשניהם. וכאשר יבטלו קצת תנועות
בני אדם שהם בבחירתו על צד הענש: כבטול ידו מן
המלאכה שלא יכול לעשות בה מאומה, כמו שעשה לירבעם
בן נבט, או לסמא עיניו מן הראות, כמו שעשה לאנשי סדום,
הנאספים על פתח לוט - כן יבטל ממנו בחירת התשובה, עד
שלא יתעורר אליה כלל וימות בחטאו. ולא נתחייב לדעת
חקמתו, עד שידע למה ענש זה בזה המין מן הענש ולא
ענשו במין אחר, כמו שלא נדע מה היתה הסבה להיות לזה
המין זאת הצורה, ולא היתה לו צורה אחרת. אבל הכלל: כי
כל דרכיו חסד ומשפט, ויעניש החוטא כפי חטאו, ויגמל
המיטיב כפי הטבתו.

ואם תאמר: למה בקש ממנו לשלח את ישראל פעם
אחרת, והוא נמנע מלשלחם? ולמה לא באו עליו המכות
והוא עומד במרדו על עקשותו - כמו שאמרנו: שענשו
מהשם יתברך הוא: שיעמד על עקשותו - ולא היה מבקש
ממנו לבטל מה שאי-אפשר לו לעשותו? וזה גם-כן היה
לחכמה מהשם יתברך, שיודיעהו: שהשם יתברך יבטל
בחירתו כשירצה לבטלה. ואמר לו: "הנני מבקש ממך
שתשלחם, ואם תשלחם - תהיה נצול, רק ידעתי שאתה לא
תשלחם - עד שתמות". והיה הוא צריך שיודה לשלחם, עד
שיראה הפך דברי הנביא שאמר, שהוא יהיה נמנע להודות -
ולא היה יכול. והיה בזה אות גדול ומפרסם אצל בני אדם,
כמו שכתוב: ולמען ספר שמי בכל הארץ (שמות ט טז),
שהשם יתברך אפשר שיענש האדם: שימנעהו בחירת
פעלה אחת ויודיעהו בזה, שלא יוכל למשך נפשו ולהשיבה
אל הבחירה ההיא.

ועל זה הצד בעצמו היה ענש סיחון מלך חשבון. כי למה
שקדם ממריו אשר לא הכרח עליו, ענשו יתברך שמנעו
מהעביר ישראל בגבולו מהפיק רצון ישראל, עד שנלחמו עמו
והרגוהו. והוא אמרו: ולא אבה סיחון מלך חשבון העברנו בו,
כי הקשה ד' אלהיך את רוחו ואמץ את לבבו וגו' (דברים ב
ל). ואשר הביא להיות ענין זה הפסוק קשה על המפרשים
כלם - מפני שחשבו, כי לא נענש סיחון אלא שלא הניח את
ישראל עבר בגבולו. ואמרו: איה ענשו - והוא מכרח, כי
הקשה ד' את רוחו ואמץ את לבבו? כמו שחשבו רבים שלא

נֶעֱנֵשׁ פֶּרְעָה וְעַמּוֹ, אֲלֵא מִפְּנֵי שְׁלֹחַ יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ -
וְאִין הַעֲנִין כֵּן, אֲלֵא כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

וְכָבֵד בָּאֵר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי יִשְׁעֵיהָ הַנְּבִיא, שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ
יַעֲנִישׁ קִצֵּת הַמִּוֹרְדִים: שְׂיִמְנַע מֵהֶם הַתְּשׁוּבָה וְלֹא יַעֲזֹב
הַבְּחִירָה בְּיָדָם בְּאִמְרוֹ: הַשִּׁמָּן לֵב הָעָם הַזֶּה וְאִזְנוֹ הַכֹּבֵד
וְעֵינָיו הַשֹּׁעַ פֶּן יֵרָאֶה בְּעֵינָיו וּבְאִזְנוֹ יִשְׁמַע, וְלִבָּבוּ יִבִּין, וְשֶׁב
וּרְפָא לוֹ (יִשְׁעִיהָ ו' י'). וְזֶה הַדְּבָר פְּשׁוּט אִין צֶרֶךְ לִפְרֹשׁ, אֲבָל
הוּא מִפְּתַח לְמַנְעוּלִים רַבִּים. וְעַל זֶה הֶעֱקֵר הוֹלְכִים דְּבָרֵי
אֱלֹהֵיו, זְכוּר לְטוֹב, בְּאִמְרוֹ עַל הַכּוֹפְרִים מֵאֲנָשֵׁי דוֹרוֹ: וְאַתָּה
הַסְּבוֹת אֶת לִבָּם אַחֲרֵינִית (מַלְכִּים א יח לז). רְצוֹנוֹ לֹאמֹר:
כֹּאֲשֶׁר חֲטָאוּ בְּרְצוֹנָם, הִיָּה עֲנִשָּׁם עֲלֵיהֶם מֵאֲתֶר שֶׁתִּסָּב לָבָם
אַחֲרֵינִית מִדֶּרֶךְ הַתְּשׁוּבָה, וְלֹא תִּנִּיחַ לָהֶם הַבְּחִירָה, וְלֹא רְצוֹ
לִהְיוֹת הַחֲטָא הַהוּא. וְהַתְּמִידוֹ מִפְּנֵי זֶה עַל כִּפּוּרָתָם, בְּאִמְרוֹ:
חֲבוּר עֲצָבִים אֶפְרַיִם הִנֵּחַ לוֹ (הוֹשֵׁעַ ד יז). רְצוֹנוֹ לֹאמֹר: שֶׁהוּא
מִתְחַבֵּר אֶל הָעֲצָבִים בְּבַחֲרֵתוֹ וְאוֹהֵב אוֹתָם - עֲנִשָּׁהוּ שְׂיִנַּח
עַל אֲהֲבָתָם, וְזֶה עֲנִין "הִנֵּחַ לוֹ". וְזֶהוּ מִן הַפְּרוּשִׁים הַטּוֹבִים
לְמִי שֶׁיִּבִּין דְּקוּת הָעֲנִינִים.

אֲמַנָּם, מֵאֲמַר יִשְׁעֵיהָ הַנְּבִיא, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁאֲמַר לְמַהֲתַתְּעֵנוּ
ד' מִדֶּרֶךְ תִּקְשִׁים לִבָּנוּ מִיִּרְאֶתְךָ (יִשְׁעִיהָ סג יז) - אִינוֹ מִזֶּה
הָעֲנִין כָּלֵל, וְאִינוֹ נִתְּלָה בְּדָבָר מִמֶּנּוּ. וְאַמָּנָם עֲנִין אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים
כִּפִּי מֵה שֶׁבֹא לִפְנֵיו וְלֹא חֲרִיו: שֶׁהַנְּבִיא הוּא הִיָּה מִתְרַעֵם עַל
גְּלוּתָנוּ וְגִרּוּתָנוּ, וְהַפֶּסֶק מִמְּשַׁלְתָּנוּ, וְתִגְבֶּרֶת הָאֲמוֹת עָלֵינוּ,
וְאֲמַר עַל זֶה דֶּרֶךְ תִּפְלָה: ד' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל! כְּשִׁיִּרְאוּ יִשְׂרָאֵל
תִּגְבֶּרֶת הַכּוֹפְרִים - יִתְעוּ מִדֶּרֶךְ הָאֲמֶת וְיִטְעֶה לָבָם מִיִּרְאֶתְךָ,

וכאלו היית אתה הסבה לסכלים האלה לצאת מדרך האמת.
כמו שאמר משה רבנו, עליו השלום: ואמרו הגוים אשר
שמעו את שמעך לאמר: מבילתי יכלת ד' וגו' (במדבר יד
טו-טז). ומפני זה אמר אחר זה: שוב למען עבדיך שבטי
נחלתך (ישעיה סג יז). רצונו לומר: עד שלא יהיה בענין חלול
שמך הגדול. וכמו שבאר בתרי-עשר מאמר הנמשכים אחר
אמת, המנצחים מן העובדי כוכבים בזמן הגלות, אשר מספר
דבריהם: כל עשה רע טוב בעיניי !! ובהם הוא חפץ, או איה
אלהי המשפט?! (מלאכי ב יז). וספר מדבריהם המובן מאריך
הגלות: אמרתם שוא עבד אלהים, ומה בצע כי שמרנו
משמרתו וכי הלכנו קדרנית מפני ד' צבאות, ועתה אנחנו
מאשרים זדים (שם ג יד-טו). והבטיחנו שם, שהוא יתברך
עתיד לבאר האמת, ואמר בזה: ושבבתם וראיתם בין צדיק
לרשע וגו' (שם יח).

אלו הפסוקים המספקים בתורה ובמקרא שיראה מהם,
שהשם יתברך יכריח על העברות - והנה בארנו ענינם בלא
ספק, והוא באור אמת עם טוב התבוננות. ונשארנו על
שרשינו: שברשות האדם היא המצוה והעברה, והוא הבוחר
בפעלותיהן: מה שירצה לעשותו - יעשה; ומה שלא ירצה
לעשותו - לא יעשה; רק אם יענישהו השם יתברך על חטאו
שיבטל רצונו, כמו שבארנו. ונשקנן המעלות והפחיתות בידו,
ומפני זה - צריך לו שישתדל לקנות לנפשו המעלות - שאין
לו מעיר זולתו שיעירהו עליהן. והוא אמרם במוסרי זאת
המסכתא: אם אין אני לי - מי לי?

ולא נשאר מזה הענין אלא דבר אחד שצריך לדבר בו מעט עד שתשלם כונת זה הפרק. ואף על פי שלא היה בדעתי לדבר בו כלל, אבל הצרך הביאני אל זה - והוא: ידיעת השם יתברך העתידות. שהיא הטענה אשר יטענו עלינו בה החושבים: שהאדם מכרח על המצוה ועל העברה, ושכל פעולות האדם אין לו בחירה בהן, אחר שבחירתו תלויה בבחירת האלהים. ואשר גרם לזאת האמונה - הוא: שישאל השואל: זה האיש, ידע בו הבורא אם יהיה צדיק או רשע, או לא ידע? ואם תאמר ידע - יתחייב מזה שיהיה מכרח על הענין שהוא אשר ידעו השם יתברך טרם היותו; או תהיה ידיעתו בלתי אמתית. ואם תאמר: שלא ידע מקדם - יתחייבו מזה הרקקות עצומות, ויהרסו חומות נשגבות בענין הדת. לכן שמע ממני מה שאמר לך והסתכל בו מאד - כי הוא האמת בלא ספק.

וזה כבר התבאר בחכמת האלהות, רצוני לומר: מה שאחר הטבע, שהשם יתברך אינו יודע ב"מדע", ולא חי ב"חיים", עד שיהיה הוא והמדע שני דברים, כאדם וידיעתו. שהאדם - בלתי המדע, והמדע - בלתי האדם; וכיון שכן הוא - הם שני דברים. ואלו היה השם יתברך יודע במדע, היה מתחייב מזה ה"רבוי", והיו הנמצאים "הקדמונים" רבים: ד' יתברך, והמדע אשר בו ידע, והחיים אשר בהם הוא חי, והיכלת אשר בה יכול, וכן כל תאריז יתברך. ואמנם זכרתי לך תחלה טענה קרובה וקלה להבין אותה ולהשכילה להמון - כי הטענות והראיות אשר יתירו זה הספק הן חזקות מאד ומופתיות אמתיות. והתבאר: שהוא יתברך שמו - תאריז,

ותארינו - הוא, עד שיאמר עליו: שהוא המדע, והוא היודע, והוא הידוע; והוא הסי, והוא הסיים, והוא הממשיך לעצמו הסיים. וכן שאר התארים. ואלו הענינים קשים, ולא תקנה להבינם הבנה שלמה משתי שורות או שלש מדברי; ואמנם, יעלה בידך מהם ספור דברים לבד.

ולזה העקר הגדול לא התיר הלשון העברי לומר: "חי ד' צבאות", כמו שאומרים: "חי פרעה" (בראשית מב טו), "חי נפשך" (שמואל א טו). רצוני לומר: שם מצרף. כי המצרף והמצטרף אליו שני דברים חלוקים, ולא יצטרף הדבר לעצמו. ולפי שחיי השם הם - עצמו, ועצמו - חיו, ואינו דבר אחר זולתו - לא הזכירוהו בצרופ; אף אמר: חי ד' צבאות (מלכים א יח טו); חי ד' אשר עשה לנו את הנפש הזאת (ירמיה לח טז). הפנה בזה: שהוא וחיו דבר אחד.

וכבר התבאר כן בספר הנקרא: "מה שאחר הטבע" - שאין יכלת בדעתנו להבין מציאותו יתברך על השלמות, וזה - לשלמות מציאותו וחסרון דעתנו; ושאין למציאותו סבות, שיודע בהן; ושקצרה דעתנו מהשיגו, קלצר אור הראות מהשיג אור השמש, שאינו לחלשת אור השמש, אבל להיות אור השמש יותר מאור הראות שירצה להשיגו. וכבר דברו בזה הענין הרבה והם כלם מאמרים אמתים מבארים.

וראוי מפני זה - שלא נדע גם כן "דעתו", ושלא תכילהו דעתנו כלל, אחר שהוא - דעתו, ודעתו - הוא. וזה הענין נפלא מאד, והוא: אשר נבצרה מהם אמתתו. ואמרו: שהם

ידעו שמציאותו יתברך על השלמות אשר היא עליו לא תשג, ובקשו להשיג ידיעתו עד שידעוה - וזה מה שאי-אפשר: שאלו תכיל דעתנו מדעו, היתה מכילה מציאותו - אחר שהכל דבר אחד. שהשגתו על השלמות - היא: שישג כמו שהוא במציאותו, ומן הידיעה, והיכלת, והסיים, והרצון, וזולת זה מתארו הנכבדים.

הנה כבר בארנו, שהמחשבה בהשגת ידיעתו - סכלות גמורה; אלא שאנחנו נדע, שהוא יתברך "יודע", כמו שנדע שהוא "נמצא". ואם ישאלנו שואל: איך הוא מדעו? נאמר לו: אנחנו לא נשיג זה, כמו שלא נשיג מציאותו אל השלמות. וכבר הרחיק כל מי שישתדל לדעת אמתת ידיעתו יתברך ונאמר לו: החקר אלוה תמצא, אם עד תכלית שדי תמצא? (איוב יא ז).

והבן כל מה שאמרנו: שפעילות האדם מסורות אליו; וברשותו להיות צדיק או רשע, מבלתי הכרחת השם יתברך עליו על אחד משני הענינים. ומפני זה היה ראוי הצווי והלמוד וההכנה והגמול והענש - ואין בכל זה ספק. אמנם, תאר ידיעתו יתברך והשגתו לכל הדברים - דעתנו קצרה להשיגו, כמו שבארנו.

וזהו כלל מה שכונו אליו בזה הפרק. וכבר הגיעה העת לפסק הדברים הנה, ואתחיל בפרוש המסכתא הזאת, אשר הקדמנו לה אלו הפרקים.